

A.G.D.G.A.D.U

AKACIJA

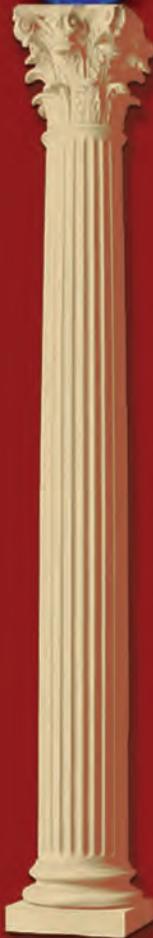
Brat je mio koje vere bio :: Sloboda - Jednakost - Bratstvo

interni glasnik prave i potpune slobodnozidarske
lože SLOBODA osnovane na or. Beograd

BROJ I, MAJ 6012, G.I.S.

TEMA BROJA:
MISTIKA I SIMBOLIKA AKACIJE

Reč urednika

Draga Braćo,

Cast mi je da Vam predstavim prvi - pilot broj naše "Akacije", koji ima cilj da naznači okvire uređivačke politike internog glasnika naše lože. Promišljajući kako da započnem ovu gradnju, inspiraciju sam tražio u "Neimar" i "Šestaru", kamenima temeljcima slobodnozidarske publicistike na ovim prostorima. "Akacija" će imati edukativni, informativni ali i zabavni karakter, u okvirnom odnosu 60% - 30% - 10%. Osnovne rubrike predstavljene u ovom broju će biti podložne promenama, u odnosu na Vaša interesovanja i bratske savete.

Pored klasičnih i očekivanih masonske tema, u potrazi za Svetlošću trudićemo se da dotaknemo i sledeće oblasti: zapadnu misterijsku tradiciju - hermetizam, alhemiju, ezoteriju i astrologiju, klasičnu i modernu filozofiju, teozofiju, antropozofiju i metafiziku, prehrišćansku evropsku tradiciju - slovensku, keltsku i nordijsku verovanja, antropologiju, etnologiju i druidizam, gnosticizam, kabalu, telemu, sufizam, kao i nove duhovne tehnologije, vođeni idejom da je samo nebo granica.

Razmišljajući o dizajnu, prelomu, fontu i pismu - odlučio sam se za spoj tradicije i modernih tendencija, pritom se trudeći da "Akacija" ne bude sadržajno, ali ni vizuelno, kopija bilo koje od brojnih aktuelnih svetskih masonske publikacija.

Pozivam svu braću iz planetarne slobodnozidarske zajednice da nam se pridruže, i da svojim tekstovima i idejama pomognu da "Akacija" bude sve bolja iz broja u broj (javite se bez ustručavanja na e-mail redakcije: casopis.akacija@gmail.com). Kao što ćete videti, već pri pripremi ovog broja

pozvao sam i inostranu braću da svojim tekstovima doprinesu kvalitetu našeg glasnika, a sa tom praksom ćemo nastaviti i u budućnosti.

Nadam se da će Veliki Neimar Svih Svetova podržati našu gradnju, da će nam dati Mudrosti i Snage da istrajemo i da ćemo Lepotom ovaj skromni hram pisane reči ukrasiti, na radost i ponos našeg bratskog lanca.
Rekao sam.

Br.: Branko Rogošić, glavni urednik

imPRESSum

"Akacija" broj 1, godina I, 08.05.2012. (letnji semestar 6012. g.i.s.), orijent Beograd, (besplatan primerak).
Osnivač: Loža "Sloboda"; izdavač i glavni urednik: br. B.R., tehnički urednik br. Z.R. redakcija: bbr. B.R., Z.R., S.T., S.M.
"Akacija" izlazi dva puta godišnje. Kontakt: casopis.akacija@gmail.com web: www.lozasloboda.org/akacija (uskoro).

"Akacija" je interni glasnik Lože "Sloboda" i ne predstavlja javno glasilo u smislu Zakona o javnom informisanju. "Akacija" je namenjena isključivo internoj i privatnoj upotrebi slobodnozidarske braće i ne sme se davati u profane ruke. Objavljeni tekstovi izražavaju isključivo stavove autora i ne predstavljaju zvanične stavove Lože "Sloboda" niti V.N.L.S., osim ako je drugačije naznačeno. Svako neovlašćeno korišćenje, prenošenje, reprodukovanje ili publikovanje (a posebno na internetu, u štampanim i elektronskim medijima) ove publikacije i/ili njenih delova, bez prethodne dozvole izdavača, je zabranjeno i podleže sankcionisanju u skladu sa autorsko-pravnim i krivično-pravnim pozitivnim propisima. Izdavač će davanjem besplatne licence sa zadovoljstvom i u najkratčem roku pozitivno odgovoriti na svaki dobranameran i obrazložen zahtev za korišćenjem sadržaja objavljenih u "Akaciji". Ime, logo, dizajn i celokupni tekstualni i grafički sadržaj "Akacije" je zaštićen - © by izdavač Branko Rogošić (osim ako je drugačije naznačeno).

TEMA BROJA:

piše: B.R.

Da li je "masonska akacija" stvarno akacija, ili je to bagrem, mimoza ili možda cimet? Zašto se vodeći masonski autoriteti i dalje spore oko njenog simboličnog značenja? Kakvo je pravo značenje ovog mističnog slobodnozidarskog simbola?

akacija je najčešće korišćeni masonski simbol sa kojim Slobodni Zidari istupaju u profanom okruženju. U poslednjih 30-ak godina grančica akacije je, uporedo sa nezaboravkom, postala opšteprihvaćeni znak po kome se braća prepoznaju. Najčešće se nosi kao zlatna **značka na reveru**, redje kao broš, prsten ili simbol na kravati, a u poslednje vreme je česta oznaka na poslovnim memorandumima ili internet prezentacijama pripadnika masonskog bratstva. Međutim, manji broj Masona je upućen u njenu kompleksnu i duboku simboliku. Čak i najveći svetski eksperti daju različita, pa i sasvim oprečna tumačenja, što ovu neobičnu biljku svrstava u red najmističnijih i najviše-značnijih masonskih simbola.

Pored značke na reveru, koja služi kao znak raspoznavanja za života, akaciju srećemo i kao posthumni znak deklarisanja na grobovima i mauzolejima masona širom sveta.

I na beogradskom Novom groblju srećemo akaciju, a najupečatljiviji i najlepši primer nalazimo na grobu našeg brata, **vojvode Živojina Mišića**, velikog srpskog vojskovođe i junaka iz Prvog svetskog rata. Uz njegovu bistu stoji devojka sa granom akacije, kao večni znak njegovog ponosa zbog pripadnosti Bratstvu.

Botanika i etimologija

Iako većina Masona poistovećuje akaciju sa bagremom, ne radi se o istoj biljci, pa je

Devojka sa akacijom - spomenik Vojvodi Mišiću na Novom groblju u Beogradu

potrebno prethodno razmotriti osnovne botaničke i etimološke informacije. U nastavku ovog istraživanja videćemo da među ekspertima vlada veliko neslaganje da li je "masonska akacija" stvarno akacija, bagrem, mimoza ili možda cimet!

Čak i sam naziv ove biljke otvara mnoge probleme, pa do danas nema jasnog objašnjenja nastanka njenog imena. Jedna od hipoteza govori da je reč "*acacia*" nastala od grčke reči "*akakia*", što znači - šiljak, zaostreni vrh metalnog oružja, i to zbog trnja ove biljke. Međutim, pošto za trn postoji zasebna reč "*akantha*", čini se da je hipoteza pogrešna. Neki etimolozi smatraju da je ime izvedeno iz

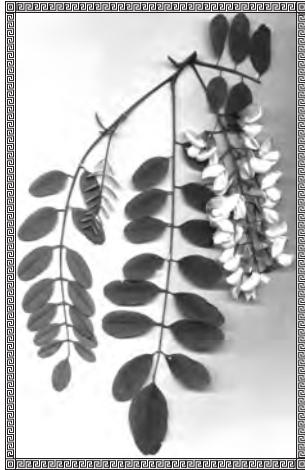

takođe grčke reči "*kakos*" koja označava nešto - loše. Dodatnu konfuziju stvaraju njeni nazivi na različitim jezicima, za koje takođe nisu otkriveni smisleni etimološki korenii.

Oko 400 različitih vrsta akcije raste skoro po celom svetu, od Australije, preko Azije i Afrike, do Amerike. Najveći broj je žbunastog tipa, a manji broj izrasta u stabla. Očito je da se masonska legenda odnosi na akciju koja je rasla/raste na Srednjem Istoku, a najrasprostranjenija je na teritoriji Sirije i karakteriše je jarko žuti cvet.

Bagrem, ili pseudo-akacija (*Robinia pseudo-acacia*) je samo jedan član porodice akacija. U Evropi najčešće dostiže visinu do 20m, širinu do 90 cm, a najviši primerci su primećeni u Mađarskoj, gde pojedina stabla dostižu i visinu od 35 metara. Starost im retko prelazi 100 godina, koren obično nije dubok, ali ako je tlo odgovarajuće - može biti dugačak i celih 7 metara, pa nekad može biti razgranatiji i veći od krošnje. Bagrem ima bodlje duge oko 2 cm, dok mu se list sastoji od 9 - 25 pomalo dlakavih eliptičnih listića. Cvetovi su mu beli i mirisni, svetaju u maju i rastu u grozdovima od 20-ak cm. Plod je u obliku duguljaste mahune sa 4 - 10 semenki koje su izuzetno bogate belančevinama. Kora mu je otrovna zbog prisustva toksalbmina koja tera insekte i štetočine. Južnoafrički naučnici su otkrili da se akacija brani od "napada" biljojeda tako što luči tanin. Ovo je otkriveno nakon misterioznog pomora celog krda od preko 3000 antilopa. Prave, afričke akacije predstavljaju retkost u Evropi i uglavnom se mogu videti u botaničkim baštama.

Bagrem je svoj latinski naziv (*Robinia*) dobio po francuskom botaničaru Žanu (negde se navodi i ime Vespazijan) Robenu, koji je 1600. godine doneo u Evropu semenke iz Amerike, i kao dvorski baštovan kralja Luja XIII prve primerke odgajio u dvorskem vrtu (danas botaničkoj bašti) Fontebleo. Bagrem pripada drveću koje izrazito voli svetlost i predstavlja jedno od najmedenosnijih stabala. Njegovi listovi su noću povijeni, a na suncu se uspravljuju, što je možda jedan od razloga njegovog uvrštavanja u sistem masonskе simbolike.

Upotreba u medicinske i druge svrhe

Bagrem nema veliku primenu u biljnoj medicini, tako da se često i ne pominje u fitomedicinskim zbornicima. Ipak, koristio se za lečenje kiseline i žgaravice, kao i prehlade i kašla, dok ga današnji homeopati preporučuju za lečenje migrene, neuralgije živaca lica i još nekih obolenja. Postoje i kontraindikacije, koje kod pojedinaca, nakon konzumiranja svežih cvetova, mogu izazvati povraćanje i proliv, ali to je pre izuzetak nego pravilo.

U Africi i Indiji spravlja se i alkoholno piće od ploda akcije, koji pored ljudi, veoma rado konzumiraju i slonovi. U pojedinim kulturama plod bagrema se konzumira kao slatkiš, a navodi se da je specijalitet prženi bagremov plod prethodno uvaljan u testo za palacinke. Kuvano semenje može u ishrani zameniti pasulj, a prženo i samleveno predstavlja surogat za kafu.

Iz nekih vrsta se dobija gumiarabika koja se koristila kao lepak i vezivna smesa. Iz drugih vrsta se dobijaju ekstrakti koji su korišćeni za bojenje i štavljenje kože. Čvrsto i postojano drvo bagrema se koristi za železničke pragove, drške alata i oruđa, kao građevinsko drvo za gradnju mostova i brodova.

Magijski aspekti

U pokušaju otkrivanja razloga zašto je baš akacija dobila tako istaknuto mesto u masonskoj simbolici, nakon konsultovanja biologije, lingvistike, medicine i tehnologije, pozabavimo se i njenim magijskim, istorijskim, etnološkim i mitološkim aspektima.

Po "Kanigemovojoj Enciklopediji magičnog bilja", akacija je muškog roda, vladar joj je

sunce, element koji je karakteriše - vazduh, a božanstva **Oziris, Ra, Ištar, Astarte i Diana**. Moći ove biljke su prvenstveno zaštita živih bića, ali i povećavanje psihičkih sposobnosti. U ritualnoj upotrebi koristi se za izgradnju totema, svetih lomača u Indiji i gradnju hramova. Njena magijska upotreba je uglavnom usmerena ka zaštiti: grančica stavljena preko kreveta tera zle duhove, u istočnjačkim zemljama par listova se stavlja u turban sa istom svrhom. Smola, koren i kora akacije su se koristili za proizvodnju tamjana i mirisa za rituale u različitim religijama, prvenstveno u Indiji, Kini, Nepalu i Tibetu. Sma-

BRATSTVO "ACACIA"

Ovaj bočni masonski red osnivaju 12. maja 1904. godine 14-orica Majstora MASONA sa Univerziteta Mičigen, kao elitičko bratstvo koje u članstvo prima isključivo već inicirane masone. Danas članovi ne moraju da budu masoni, ali i dalje postoje određene spiritualne veze sa Slobodnim Zidarstvom. Kroz Bratstvo je prošlo preko 48.000 članova. Cilj je obrazovanje budućih lidera i stvaranje jakih veza i kontakata u svim sferama društva.

tralo se da dim kore akacije tera zle duhove i demone. Takođe, paljenje akacije u kombinaciji sa sandalovinom stimuliše psihičke moći, a koristi se i u **ljubavnim vradžbinama** jer se veruje da je božanski miris cvetova bagrema sposoban da stvori ljubav i pokrene čak i najhladnije srce, mada po većini izvora maksimalno može dovesti do platonске ljubavi.

Bagrem srećemo i u **sanovnicima** i knjigama koje se bave tumačenjem snova. I tu imamo kontradiktorna tumačenja. Po jednima sanjati bagrem predskazuje zdravlje i bogatstvo, a rascvetani bagrem u zimsko doba znači ostvarenje neke velike i tajne želje. Po drugima, videti bagrem predskazuje tugu, a cvet bagrema - razočarenje.

Drevna simbolika

Etjen Fransoa **Bazo** (francuski mason i publicista sa početka 19. veka) u "Priručniku za Slobodne Zidare" iz 1811. kaže da je akacija "drvo za čije su tajanstveno svojstvo znali samo Majstori". Lepo rečeno - ali čini se netačno, jer je poznato je da su gotovo svi drevni narodi ovoj biljci pridavali određena mistična svojstva.

U starom Egiptu ova biljka je simbolizovala ponovno rođenje, uskrsnuće, besmrtnost, inicijaciju i **nevinost**, što su kasnije prihvatali i Masoni. U egipatskoj mitologiji akacija ima karakter svetog solarnog drveta - **Drveta života**, a zabeleženo je da su eterična ulja akacije korišćena prilikom balsamovanja i ritualnog pomazanja mrtvih. Akacija je bila veoma poštovana i kod Arabljana. Postoje i podaci da su Jubenci prilikom inicijacije nosili granu akacije. U hebrejskoj mitologiji akacija je sveto drvo *sitim* od koga se grade hramovi i predstavlja život po najvišim moralnim principima, kao i nevinost i besmrtnost.

U zemljama Mediterana, akacija simbolizuje život, **besmrtnost i platosku ljubav**. Pošto tamošnja akacija ima i bele i crvene (tačnije roze) cvetove, kroz odnos suprotnosti crvenog i belog simbolizuje život i smrt, ciklus rađanja,

umiranja i ponovnog rađanje. Trnje akacije predstavlja zrake polumeseca. I drugi drevni narodi pridavali su joj mistična svojstva, i smatrali je vezom između vidljivog i nevidljivog sveta.

U mnogim evropskim zemljama, od Rusije do Italije, mimoza (*acacia dealbata*) je predstavljala simbol **ženskog principa**, pa su je

Statua "Upplakane device" na masonskom groblju u Acacia parku u Čikagu

verovatno zbog toga aktivistkinje i izabrale za feministički simbol prilikom proslava internacionalnog Dana žena, 8. marta. Inače, mimoza ima i svoje masonske obeležje gde predstavlja simbol raskoši, moći ali i ljubaznosti.

Južnoslovenska tradicija

Bagrem ili nerod, egipatsko trnje, gospodinov trn, kapinika ili krunčica, kako se sve ova biljka nekada nazivala u našim krajevima, je

na "lošem glasu" kod južnoslovenskih naroda. U "Glasniku Zemaljskog muzeja" iz 1907. navodi se narodno verovanje da: "bagrem nije dobro drvo, njega ne treba držati blizu kuće, jer će u kuću grom udariti". Na sličan negativan način bagrem je opisan i u "Srpskom etnografskom zborniku" iz 1913. gde se kaže: "kad svatovi dođu pred mladoženjinu kuću, meću barjake na kakvo drvo pred kućom, ali to nikako ne sme biti bagrem". Ovo korespondira sa činjenicom da se bagrem nikada nije uzimao za sveto drvo - "Zapis"

U narodnoj (paganskoj) religiji drveće je podeljeno na srećno i nesrećno, tj. ono koje je nastanjeno dobrim i ono koje su zaposela zla bića, veštice, demoni... U srećno drveće ubraju se hrast, leska, dren, tis, lipa, vrba, jabuka, breza, dok se treba čuvati oraha, zove, kruške, bagrema, duda, bresta... ("Kult drveta u prevenciji i lečenju bolesti u našoj tradicionalnoj kulturi" - Ivana Čirjaković).

Na crnogorskom primorju mimoza, kao vesnik sunca i lepog vremena, ima posebno mesto u narodnoj tradiciji. Ovi običaji preživeli su i do današnjih dana preko "Praznika mimoze" u Herceg Novom (koji je nekada "gostovao" i u Beogradu) gde u ceremoniji učestvuju devojčice i devojke (mažoretkinje) obučene u jarko crvene uniforme sa zlatnim detaljima.

Akacija u Bibliji

Akaciju susrećemo i u Starom zavetu. Prema nekim tumačima Biblije, plamteći grm koji gori - a ne sagoreva, koji je video Mojsije u pustinji - ustvari je akacija (Druga knjiga Mojsijeva, Izlazak 3.2), a ne kupina. Takođe, kada je Bog davao Mojsiju instrukcije za izgradnju zavetnog kovčega, naložio mu je da ga sačini

od drveta akacije (Izlazak 25:10 i 25:23) - u našem prevodu, ovde se pominje **drvo sitim** (verovatno izvedeno iz hebrejskog naziva - "Shittim"). Neki izvori navode da je i krst na koji je razapet Hrist bio napravljen upravo od akacije. Hrišćanski teolozi retko pominju akaciju, ali se ponegde može naći da ona simboliše **moralan život i besmrtnost**.

Hiramova legenda

I najzad, prethodno razmotriviši izvore iz različitih oblasti, dolazimo do za nas najzanimljivijeg dela - masonskog tumačenja simbolike akacije. Prvo što treba primetiti je da od više stotina masonske simbola svega nekoliko su preuzeti iz biljnog sveta. Pored akacije, svoju simboliku imaju i ruža, nezaboravak, ljljan, mimoza... Čini se da se može reći da je akacija "najkontraverzniјi" masonski simbol. Poznato je da simboli u Slobodnom Zidarstvu imaju višeslojnost i kompleksnost, te da njihovo tumačenje i shvatanje zavisi od nivoa duhovnog razvoja koga reprezentuju masonski stepeni. Međutim, potpuna kontradiktorost i nepodeljeno neslaganje kod masonske eksperatata i autoriteta iz različitih epoha unosi konfuziju i promoviše akaciju u "najmističniji", "najkomplikovaniji", pa možda i najvažniji masonski simbol.

Prvo ćemo se zadržati na opštim mestima oko kojih nema sporenja. Akacija ima jedno od centralnih mesta u Hiramskoj legendi, koju ćemo ovde - zbog njene opšte poznatosti izneti u najkraćim mogućim crtama. Trojica Hiramovih krvnika, pošto su ga ubili i pokopali, da bi obeležili njegov grob na humku stavljaju suvu granu akacije, kako bi to mesto prepoznali i kasnije ga iskopali i odneli negde dalje gde ga niko neće naći. Tragajući za nestalom Učiteljem, u toku trećeg putovanja, jedan od

Majstora se hvata za granu i izvlači je, pošto nije imala koren, te tako pronalazi leš Hirama Abifa. Akacija je i simbolični znak iniciranog majstora koji izlazi iz kovčega i pretvara se u zlato, ali i simbol **uskršnua koje svako treba da ostvari za života**, u samom sebi, kroz savlađivanje ljudskih strasti. Koristi se u ritualu uzdizanja na majstorski stepen, pa spada u obavezni ložinski "sitni inventar".

Izjavljivanjem da "poznajemo akaciju" (ili bagrem) mi u stvari svedočimo da smo upoznati sa simboličnom Hiramovom dramom, da znamo ko je počinio ubistvo i da smo svesni ponovnog oživljavanja istrulelog leša. Eduar **Plantažene** (francuski književnik, profesor i osnivač Opšte Lige Slobodnih Zidara) navodi da u masonskom učenju akacija predstavlja **simbol večne nade** u nadživljavanje duše, simbol nerazrušivosti života. Isti autor smatra da "masonska akacija", ne samo da nije bagrem, već nije ni akacija! Uporište nalazi u nekim neimenovanim nemačkim obrednicima iz 18. veka, pa ukazuje da je reč o nekoj od biljaka tipa cimeta (na grčkom "*kassia*", pa odatle dolazi i ime "*acacia*") koja je služila za **balsamovanje** u starom Egiptu. Još neki izvori povezuju uključivanje akacije u masonsku simboliku sa njenom drevnom primenom u ritualnom pomazanju pokojnika.

Masonska simbolika

Bagrem je i obeležje sigurnosti, izvesnosti i pouzdanja, budući da simbolična **smrt Hirama**, kao i Ozirisa i Hrista, ne predstavlja kraj i uništenje, već promenu koja vodi ka Svetlosti najavljenom jarko žutom bojom njegovih cvetova. Po legendi, iz bagremovog stabla rastu tri grane - smokvina (egipatska masonerija), bagremova (škotska masonerija) i hrastova (švedska masonerija).

Po **Ragonu** (masonskom piscu sa početka 19. veka i pokretaču prvog masonskog časopisa u Francuskoj "Hermes"), cvet akacije je pokriven nekom vrstom paperja, tako da izgleda kao da ga "pridržava zrakasti sunčev disk". Takođe, Ragon akcenat stavlja na

"etičke" osobine akacije, što je verovatno preuzeto iz hrišćanske mitologije: "Nepokvarljivo drvo akacije simbolizuje **čistotu masonskog reda** koju ništa ne može promeniti", a kora odbija insekte "kao što Masonerija odbacuje poroke". Osvald **Virt** (švajcarski mason i publicista r. 1860. čije se knjige i danas štampaju) kaže da "poznavanje akacije" označava "poznavanje istinskog života", ona je simbol "neuništivog života" čije se tajne razotkrivaju Majstorima. Po Virtu, na najopštiji način akacija se povezuje sa Hiramovim grobom i simbolom smrti - "grana koja se zeleni usred smrti amblem je čvrste volje Majstora za istinu i pravdu među potkupljivim ljudima koji izdaju jednu i drugu". Ovakvim striktno etičkim tumačenjem Virt se približava Ragonovom mišljenju.

Za Žila **Busea** (francuski mason iz prve polovine 20. veka i pisac cenjene "Masonske simbolike") akacija je ustvari - mimoza, i kao takva simbolizuje sigurnost i izvesnost. Ovo tumačenje Buše je preuzeo iz tradicionalne i opšteprihvачene cvetne simbolike.

Brat Slobodan **Škrbić**, jedan od retkih ozbiljnih srpskih autora, podvlači da akacija koja je bila na grobu Majstora Hirama Abifa znači nešto više. "Akacija predstavlja više stepenove. **Akacija zna tajnu** (divno rečeno! - prim.aut.). U samom prenosu znanja simbol akacije koja se uzdiže nad grobom Majstora Hirama Abifa je bio Znak da se nad simboličnim znanjem uzdiže više znanje. Da znanje ide JOŠ DALJE".

U Memfis-Mizraim obredu (po obredniku iz 1966.) navodi se da su staroegipatski žreci nosili sveti kovčeg iz koga je virila akacija, dok je na njegovim bočnim stranama bilo zapisano: "Oziris se ponovo uspinje (ustaje)", što na jasan način simbolizuje **ideju večnog života**. U Velikom Orijentu Francuske akacija nošena na sahranama i masonskim pogrebnim ritualima - predstavlja **simbol jednakosti**.

Umesto zaključka

Postoje i druga tumačenja, prema kojima akacija reprezentuje nevinost i čistću duše (ovo tumačenje je široko prihvaćeno), a u pogrebskoj simbolici predstavlja besmrtnost i **ponovno rađanje**. Žuti cvet akacije simbolizuje svetlost dok po ovom tumačenju njen trnje predstavlja sunčeve zrake, dok stablo nosi simboliku Drveta života. Autor ovog teksta smatra da je ključna tačka simbolike akacije - IZVESNOST, i to ona koja donosi unutrašnji mir. Izvesnost umiranja i ponovnog rađanja u neuništivom životnom krugu, ali i izvesnost da će onaj koji traga - naći, ako je

dovoljno obučen da prepoznaće tragove i njihova skrivena značenja. Drugim rečima, po skromnom mišljenju autora, akacija je "simbol neophodnosti prepoznavanja simbola", tj. simbol koji ukazuje na važnost shvatanja značenja simbola na putu ka Svetlosti.

Pored glasnika koga držite u rukama, postojalo je i postoji više istoimenih masonske publikacija, (od kojih je najpoznatiji francuski "L'Acacia"), što dodatno ukazuje na izuzetnu važnost ovog simbola za ispravno shvatanje celokupnog filozofskog, etičkog i misterijskog sistema Slobodnog Zidarstva.

Verovatno su se mnogi od nas pitali, kako su izgledali masonske ritualne ceremonije u nekim davnim vremenima. Slobodni zidari iz Ohaja su pre par godina proslavljala 200 godina masonskega pokreta u ovoj američkoj državi. Tom prilikom uložen je veliki trud da bi se rekonstruisala odeća, način izvođenja rituala i sve ostalo što je pratilo masonska okupljanja početkom 19. veka. Američka braća su za tu priliku bila odeneuta kao njihovi prethodnici iz 1808. (obratite pažnju na cipele i čarape, kao i bubanj i flautu), a nakon rada posluživana su i jela iz tog vremena - punjena divlja čurka, supa od povrća i drugo.

Naš brat: Andra Đorđević (1854-1914), državnik

ANDRA ĐORĐEVIĆ - Budućnost PRIPADA HRABRIMA!

Bezgranično odan slobodnozidarskoj ideji i svom srpskom rodu, akademik, profesor, ministar, državnik i mason Andra Đorđević je imao hrabrosti da se javno usprotivi i najodlučnije stane u zaštitu Slobodnog zidarstva i Srbije.

ik i delo Andre Đorđevića, istaknutog masona, dobrotnoga i srpskog rodoljuba, danas je nažalost, nedovoljno poznato u javnosti, pa čak i u slobodnozidarskim redovima. Sa današnjeg stanovišta izgleda gotovo nestvarno što je sve brat Đorđević uspeo da postigne tokom svog 60-godišnjeg života. Pored ogromnih zasluga za razvoj srpske masonerije, gde stoji rame uz rame sa **Vajfertom**, Stojkovićem, Aleksijevićem i Nikolajevićem, ovaj hrabri i vredni čovek bio je univerzitetski profesor prava, član Srpske kraljevske akademije, političar i državnik, senator i ministar koji je sa podjednakim uspehom vodio različite portfelje, dobrotnog i donatora. Andra Đorđević je jedan od mnogih ličnosti iz naše istorije kome nije dat primeren status u današnjem obrazovnom programu. Na nama, današnjim masonima, je da to izmenimo, i da omogućimo da se naraštaji koji dolaze inspirišu delima ovog velikog čoveka, učeći o njemu na časovima istorije, i to već u osnovnim školama.

Od učenika do časnog starešine

Brat Andra Đorđević je na predlog članova lože "Sloga, rad i postojanje" Svetomira Nikolajevića i Đorđa Milovanovića, ugledao Svetlost 4. oktobra 1890. u Budimpešti, u loži "Demokratija", uz prisustvo još trojice kandidata - industrijalca Đorđa Vajferta, kompozitora **Stevana Sremca** i advokata Tihomira

Đorđevića. Pomenuta četvorica učenika kasnije osnivaju ložu "Pobratim", u kojoj su članovi bili i pukovnik, a kasnije vojvoda Živojin Mišić, kompozitor Stanislav Binički, književnik Stevan Sremac, ministar inostranih poslova Milovan Milovanović, njegov savetnik i urednik "Neimara" Jovan Aleksijević i mnogi drugi. Rad, uticaj, značaj i ostvarenja ove lože uzdižu je na bijeli stol, kao najznačajniju srpsku masonsку ložu svih vremena. Đorđe Vajfert je bio časni starešina ove lože od 1891. do 1896., kada je čekić predao Svetomiru Nikolajeviću, a ovaj ubrzo Andri Đorđeviću. Vođeni čašcu i

Ako ste u nedoumici kako da postupite
 ako neko u vašem prisustvu blati i
 kleveće Slobodno Zidarstvo - mogući
 odgovor na večno pitanje "očutati ili se
 razotkriti i usprotiviti" daje životno delo
 Andre Đorđevića.

željom da ničim ne naude slobodnozidarskoj ideji, Nikolajević i Đorđević koji nedugo zatim postaju ministri, smatraju da je ispravno da tokom trajanja mandata ne budu aktivni članovi lože, pa traže i dobijaju redovne razrešnice.

Grmljavina sa skupštinske govornice

Svojim hrabrim javnim istupima Đorđević je obezbedio svoje mesto u Večnosti. Njegovo skupštinsko istupanje decenijama je nadahnju-

valo masone širom sveta, a ostalo je zabeleženo i u "Rečniku slobodnog zidarstva" Danijela Ligua iz 1987. (izdanje na srpskom - "Paidea", 2001), koji je preveden na sve važnije svetske jezike, tako da i današnja braća širom sveta imaju mogućnost da se upoznaju sa radom jednog od najposvećenijih srpskih

masona.

Krajem 19. veka određene društvene grupacije iz ličnih političkih interesa pokušavaju da ocrne Masoneriju u javnosti, pripisujući joj da predstavlja ekspozituru austrijske politike na Balkanu kojoj je centar u Budimpešti. U anti-masonske članku "Makedonija" iz 1895.

navodi se da je "farmazonska (tako se tada nazivala Masonerija) misija - ustvari austrijska misija, što se vidi i po samim ličnostima koje pripadaju ovoj grupi...". Andra Đorđević, tada ministar prosvete i crkvenih dela odmah stupa u akciju. Odlazi kod ministra unutrašnjih dela Stojana Ribarca i zahteva da policija učini sve da se sa ovakvom praksom klevetanja Masonerije odmah prestane. Istorija beleži da je tadašnji ministar policije istaknutom masonu dao svoju reč: "da će on Slobodnom Zidarstvu dati eklatantnu satisfakciju i da neće

Kuća Andre Đorđevića, sagrađena 1888., danas je spomenik kulture i nalazi se na Dunavskoj padini, u ulici Kneginje Ljubice 21 (nekadašnjoj Zmaj Jovinoj). Kuću sa karakterističnom "G" osnovom je projektovao arhitekta brat Andra Stevanović, kasnije i profesor Tehničkog fakulteta, kome je ovo bio prvi projektanski rad. Njegov potpis u narednim decenijama nosiće brojne beogradske građevine.

više dozvoliti da izlaze onakvi napadi u onim političkim listovima na koje on može imati uticaja".

Nažalost, ni dom Narodne skupštine nije bio pošteđen napada na Slobodno Zidarstvo. Prilikom jednog zasedanja koje se održavalo u Nišu, krajem 1899. godine, a povodom rasprave o izmenama Zakona o javnim udruženjima i zborovima, opozicioni poslanik radikal Stevan Veselinović izneo je više gnušnih optužbi uz zahtev da se zabrane tajna udruženja, a pogotovo masonske lože. Takođe, optužio je masone za katoličku propa-

gandu austrijske politike kojom se uništavaju temelji srpskog pravoslavlja. Odmah posle ovih reči, ministar Đorđević je učinio istorijski predsedan i javno, sa skupštinske govornice, priznao da je i sam mason, i na nedvosmislen i autoritativen način najoštrije odbacio sve neosnovane napade i klevete. Skupštinski izveštači su zabeležili da se iz svih delova sale (pozicionih i opozicionih) čulo veselo masonsko dobovanje i srdaćno pljeskanje. Zbog ovog hrabrog istupa, ali i ogromnog ugleda koji je Đorđević uživao u narodu i političkim krugovima, anti-masonska propaganda je bila, ako ne iskorenjena, onda bar smanjena na podnošljivu meru.

Kao aktivni učesnik svih državnih zbivanja, Andra Đorđević se nije libio da se na najoštriji način suprotstavi i kruni, kad god je smatrao da kraljevi postupci mogu imati negativne konsekvene po srpski narod. Ne uspevši da odgovori kralja Aleksandra od ženidbe sa prokaženom Dragom Mašin, nakon ostavke većina članova vlade, Andra Đorđević, tadašnji ministar inostranih poslova, odlazi kod mitropolita beogradskog i moli ga da uskrati svoj blagoslov i tako spriči ovaj brak koji će nešto kasnije dovesti i do pada dinastije **Obrenović**.

Filantrrop i humanista

Brat Andra Đorđević bio je jedan od utemeljitelja dobrotvornog Društva Sveti Sava, koje se bavilo prosvetiteljstvom i obrazovanjem. Društvo je osnovano 1886. a inicijalne priloge dalo je nekoliko stotina najviđenijih privrednika, lekara, advokata, državnika i duhovnika tog doba, među kojima se, naravno, visinom priloga izdvajao Đorđe Vajfert. Darodavci su bili i **Laza Paču**, Milutin Garašanin, Nikola Spasić, Mihajlo Vujić i drugi. Prvi predsednik bio je Svetomir Nikolajević, inače kasnije prvi srpski premijer iz redova masona. Na mestu predsednika 1904. nasledio ga je, i društvo uspešno rukovodio ministar Andra Đorđević. Zanimljivo je da je Društvo Sveti Sava bilo neka vrsta "krovnog fonda" čiji su članovi i donatori, pored pojedinaca, bili i drugi fondovi i zadužbine. Ovo društvo je

finansiralo većinu kulturnih, prosvetnih i verskih aktivnosti Srba u još uvek neoslobođenim krajevima koji su tada pripadali Otomanskoj imperiji. Društvo je osnivalo večernje škole, čitaonice, stipendiralo mlade talente, pomagalo manastire i izdavalo časopis "Bratstvo" u kome su tekstove objavljivali najistaknutiji srpski naučnici, koji su o svojim dostignućima, ali i aktuelnim svetskim naučnim trendovima, na popularan način obaveštavali srpsku javnost. Zanimljivo je da su istaknuti članovi društva bili građani svih vera, a posebno uvaženi član bio je Abduselam Džumhur, takođe brat mason. Nažalost, uspešan višedecenijski rad društva prekinut je odmah nakon oslobođenja Beograda 1944. godine kada je konfiskovana sva imovina, uključujući i brojne nepokretnosti, čija se vrednost danas meri milionima evra.

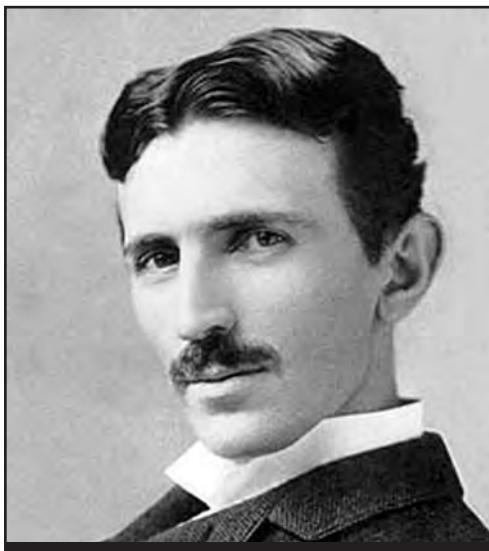
Pored Društva "Sveti Sava" Đorđević je davao značajan doprinos osnivanju i radu drugih humanitarnih organizacija. Na inicijativu Đorđa Vajferta, uz svesrdnu pomoć i saradnju braće Andre Đorđevića i Sretena Stojkovića osnovan je fond za potpomaganje invalida i porodica poginulih ratnika. Za predsednika ovog slobodnozidarskog dobrotvorrnog fonda izabran je Đorđe Vajfert, a za blagajnika brat Jovan Aleksijević, inače višedecenijski veliki sekretar VL "Jugoslavija" i glavni urednik "Neimara".

Profesor, naučnik, ministar

Zakon o narodnim školama, kao jedan od ključnih srpskih zakona na prelazu između 19. i 20. veka, takođe je delo uma junaka ove priče. Ovim zakonom, donesenim 1898. prvi put se postavlja pravni okvir za osnivanje zabavišta, za koje je čak bio predviđen i program rada. Uloga zabavišta uređena je posebnom uredbom iz 1899. na sledeći način: "Zabavištu je poglaviti zadatak da održavanjem srdačne blagosti i roditeljske nežnosti popuni i potpuno izvede prelaz iz domaćeg života i vaspitanja u školski i da zabavom postupno upućuje decu na rad, red, poslušnost i sve što je dobro" - teško da bi se danas mogla dati bolja definicija uloge predškolskih ustanova.

Ovim zakonom izvršena je sveukupna reforma srpskog osnovnog i srednjeg obrazovanja i udareni temelji modernog školskog sistema.

Pored profesure na Velikoj školi, brat Đorđević se bavio i pisanjem udžbenika i naučnih radova iz oblasti građanskog, trgovackog, meničnog i rimskog prava. Njegovo najpoznatije delo je "Teorija građanskog sudskog postupka: s pogledom na zakonik o pos-

Jedini dolazak Nikole Tesle u Srbiju organizovali su - Masoni

tupku sudskom u građanskim parnicama za kraljevinu Srbiju". Udžbenik od preko 500 strana je prvi put štampan 1891. godine, dugo se primenjivao i doživeo je nekoliko izdanja. Poslednjih godina 20. veka "Službeni glasnik" je reizdao ovo kapitalno delo pravne nauke i time Đorđevićev pravnički opus približio novim generacijama.

Andra Đorđević je 1906. postao akademik - član **Srpske kraljevske akademije** (danas SANU), a tokom plodne državničke karijere obavljao je dužnosti ministra pravde, prosvete i crkvenih dela i inostranih poslova, a ostaće zabeleženo da je bio član upravnog odbora Narodne banke Kraljevine Srbije krajem 19. veka.

Andra i Tesla

Naš brat je bio jedan od organizatora i inspiratora jedinog dolaska Nikole Tesle u Beograd, 1. juna 1892. godine. Sutradan po velikom narodnom dočeku organizovanom na platou kod današnjeg Filozofskog fakulteta, jedan od najvećih svetskih naučnika je u pratnji našeg brata Andre otiašao na prijem kod kralja Aleksandra Obrenovića. Večernje druženje upriličeno je u "Vajfertovoj pivari" (danas BIP) na Topčiderskom brdu. Na svečanoj večeri su se okupili svi najviđeniji Srbi tog doba. Istorici su zabeležili da je Andra Đorđević održao zdravnicu u ime "Društva Svetog Save" kojom se zahvalio Nikoli Tesli za sve što je uradio za napredak i razvoj celokupnog čovečanstva. Zatim je **Jovan Jovanović Zmaj** odrecitovao pesmu koju je napisao specijalno za ovu priliku -

"Pozdrav Nikoli Tesli pre dolaska mu u Beograd", što je čuvenog naučnika rasplakalo. Usledio je i emotivni govor "čoveka koji je osvetlio svet", koji ovde prenosimo u celosti: "Gospodo i Braćo! Ne bih bio Srbin, i ne bih se srpski osjećao kad večerašnje veče ne bih računao u najsrcevije i najdragocenije časove u životu. Od kada sam ostavio otadžbinu svoju i vinuo se u daleki svijet, kao i svaki čovjek, imao sam i uspjeha i neuspjeha, i radosnih i mračnih i sretnih i nesretnih trenutaka. No, opet za to mogu reći, da mi je sreća bila naklonjena, i da sam imao više radosnih, no tužnih dana, jer sam srazmjerno za kratko vrijeme dostigao velike uspjehе i dobitke. Ali slobodno, bez ikakova pretjerivanja, mogu reći da nikad nisam bio zadovoljniji, niti sam ikada osjećao ovaku slast uspjeha, kao što osjećam sada ovdje, u sredini Vašoj i uz Vaše priznanje, mila braćo moja. A sada ču Vam ispričati kroz kakve bure naučnik prolazi da bi došao do otkrića. Bila je noć. Držao sam jednu žicu u jednoj, a drugu u drugoj ruci, a pogled mi je bio uperen u staklenu cijev. Sastavio sam žice, ali cijev se nije osvijetlila. Ja se umalo nisam srušio. Da mi je topovsko tane grudi probilo, ne bi mi bilo

teže i gore. Ali opet sam se pribrao. Izašao sam ponovo da pregledam cijelu spravu, i tada sam našao gdje na jednom mjestu žice nisu bile spojene. Spojio sam ih i cijev je zasvijetlila. Mojoj radosti nije bilo kraja. To su bili trenuci ekstaze. Takav jedan trenutak za mene je i sad, posle ovog laskavog pozdrava od čovjeka (J.J.Zmaja - *prim.ur.*) koji je jedini u Srbstvu, koga toliko štujem i cijenim, i čije sam pjesme u dalekoj tužini čitao, ljubio ih i suzama zalijevao. Živjeli braćo moja!"

Umesto zaključka - tema za razmišljanje

Sa delom Andre Đorđevića sam se upoznao još pre 15-ak godina, i priznajem da je na mene, pored njegovih brojnih dostignuća, ipak najveći utisak ostavilo njegovo, za ono vreme izuzetno hrabro "razotkrivanje" u javnosti i beskompromisna borba na zaštiti položaja i ideala Slobodnog Zidarstva. Kraljevska umetnost je i danas napadana od različitih socijalnih grupacija, ali je gotovo nepodeljen stav da te napade treba ignorisati, tj. propratiti ih čutanjem. Međutim, ako se složimo da je Slobodno Zidarstvo bratstvo zasnovano (pored ostalog) na tradiцији, ta premisa bi nas dalje vodila

ka tome da odgovor kako danas postupiti na otvorene napade na Masoneriju - potražimo u prošlosti. Hrabrost Andre Đorđevića osvetljava put i ukazuje današnjim masonima na državničkim funkcijama na takođe mogući način delovanja. No, izgleda da danas nema braće koja bi se po hrabrosti i ugledu mogla meriti sa Androm Đorđevićem, pa i tu možda leži odgovor na pitanje koje nam svima lebdi na usnama - zašto su dela naše braće koja su se pre mnogo godina preselila na Večni Istok nemerljiva sa našim skromnim današnjim dostignućima i zašto današnja srpska Masonerija nema adekvatan značaj i uticaj na aktuelne društvene i istorijske tokove.

B.R.

noć... i groB šiRok!

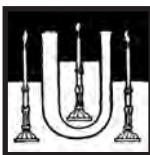

Sahrana posmrtnih ostataka br. Slobodana Jovanovića u Aleji velikana na Novom groblju

Konačni povratak Slobodana Jovanovića

Posmrtni ostaci velikog srpskog pravnika, istoričara, sociologa i predsednika vlade u izbeglištu, ekshumirani su 1. decembra 2011. u Londonu, a devet dana kasnije naš brat se vratio u domovinu.

subotu, 10.12.2011. posmrtni ostaci velikog srpskog pravnika, istoričara, sociologa i predsednika vlade u izbeglištu, sahranjeni su u **Aleji zaslужnih građana** na Novom groblju u Beogradu. Posle dvočasovnog mimohoda, uz najviše državne počasti, brat Slobodan Jovanović se posle brojnih pravnih i međudržavnih peripetija najzad vratio u domovinu, gde će večno počivati uz br. Milorada Pavića. Pored najviših državnih, crkvenih i akademskih velikodostojnika, poslednjem oproštaju na diskretan način prisustvovala su i Slobodni Zidari iz svih srpskih obediencija.

Srbi su majstori u propuštanju šansi - u fudbalu, politici, biznisu... pa i u načinu odavanja počasti najvećim sinovima našeg naroda. Svega 200-nak ljudi okupilo se da isprati jednog od 3 najveća pravnika sa ovih prostora, uvaženog profesora, političara, istoričara i brata Slobodnog Zidara. "Čak" 2 profesora Pravnog fakulteta, 3-4 advokata (bez predsednika advokatskih komora), bez ministarke pravde, bez mnogih kojima je bilo mesto na ispraćaju ovog velikog čoveka... I političari nisu bili zas-

tupljeni u primerenoj meri, iako je kampanja u toku - nisu smatrali za shodno da iskoriste free priliku za slikanje i pojavljivanje u medijima.

Nažalost, ni srpski Slobodni Zidari se nisu pokazali boljima od "srpske elite". Ne računajući onu braću koja su tu bila ispunjavajući poslovne/državničke obaveze - bilo nas je tek par desetina. Nažalost, najmanje je bilo najmlađih članova bratstva, tek možda 4-5 braće ispod 35 godina, i to iz RVLS. I od prisutne braće, minimalan broj je bio primereno obučen, a izostali su i simboli u reverima. Pored neformalne delegacije Lože "Sloboda", niko nije doneo **3 crvene ruže...**

foto: br. Z.R.

Veliki minus za srpsku Masoneriju, i znak opomene - da se ne sme sve prepustati ličnoj odluci braće, već da starešinstva treba da usmeravaju braću i u njihovom ponašanju i delovanju u profanom svetu. I za kraj, mala zanimljivost: brata Slobodana u grob su spustili ljudi u **belim rukavicama**, crnim odelima i belim košljama. Grobari - posebno odenuti za ovu priliku.

Z.R.

piše: B.R.

Masonske ritualne predstavljaju sinergiju reči, pokreta, oblika, slike, vibracija, svetlosno-vizuelnih efekata i zvuka, koji svojim sadejstvom stvaraju kod prisutnih posebne senzacije, raspoloženje i stanje svesti potrebno za uspešnu gradnju.

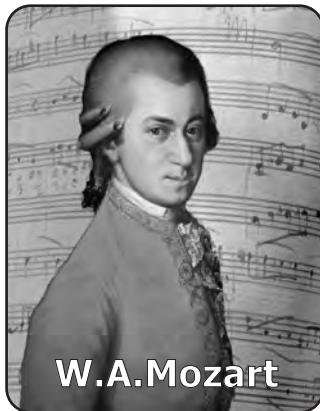
Muzika je neizostavni činilac koji pozitivno utiče na koncentraciju i meditaciju braće i doprinosi duhovnosti masonskih radova. Muzika stvara emocionalni i energetski naboј, ali i kreira slike, tako da je od davnih vremena predstavljala veoma značajnu komponentu rituala i drugih masonske ceremonija.

ostaje brojni zapisi i slike koji svedoče da je još od 18. veka, a verovatno i ranije, muzika itekako bila prisutna u loži. Svečanost i mističnost radova upotpunjavali su zvuci flaute, francuskog roga, frule i doboša. Od sredine 19. veka pa do danas, najčešće se koriste orgulje, a u poslednje vreme i njihova moderna verzija - sintisajzeri. U većini loža širom sveta uglavnom preovlađuje marševska, duhovna i nacional-romantičarska muzika. Izbor melodija nije kodifikovan niti "propisan", tako da se u različitim zemljama i ložama koriste različite kompozicije, što je i logično - jer se ne može očekivati da npr. "Amazing Grace" na podjednak način deluje na Amerikanaca, Indijca, Izraelca ili Srbinu.

Izučavanje masonske muzike

Iako je oduvek prisutna u loži, sistematsko proučavanje masonske muzike počinje tek pre 30-tak godina. Br. A. Baso, govoreći na proslavi

W.A.Mozart

250-godišnjice Masonerije u Italiji 1983. godine je rekao: "Tek u savremeno doba proučavanje masonske muzike počelo je da dobija odre-

đenu formu". U istoj besedi rečeno je da se "...treba oslobođiti od neodlučnosti i preterane privrženosti određenim, već unapred poznatim temama", što bi trebalo da bude smernica prilikom izbora kompozicija i putokaz ka uključivanju **modernih melodija** različitih žanrova, jer će se i na taj način ispoljiti sloboda duha, kao jedno od osnovnih obeležja Slobodnog Zidarstva.

Po načinu nastanka, masonske melodije možemo podeliti u 3 grupe: **1)** muzika koju su komponovali masoni specijalno za masonske rituale, koju nazivamo "**Masonic Music**" (gde se u tekstovima, kada ih ima, pominju kecelje, plameni mačevi, časni starešina... - npr. "The Master's Song" Ernesta Watkinsona, "Here's A Health To Our Worshipful Master" - - J. Batchelder,

Sibeliusova "Onward Ye Brethren", brojna dela Domenika Gaučera i dr.), **2)** muzika koju su komponovali masoni za profane potrebe, ali su ih lože prihvatile i često ih koriste za svoje potrebe (npr. Betovenova IX simfonija, Mocartova "Čarobna frula", Hendlov "Mesija" koji je komponovan prema libretu masona A.Pope-a, koga pomjeri Den Braun u svom "Da Vinčijevom kodu", i **3)** profana muzika koju su prihvatali Masoni (ovde profanost treba shvatiti u odnosu na masonsку zajednicu, pa u ovu kategoriju ulaze i duhovne melodije - npr. Ramirezova "Missa Criolla", kao i druge kompozicije i tradicionalni - npr. "Auld Lang Syne"). Ranije je rečeno da žanrovske masonske muziku možemo grubo podeliti na: 1) **marševe** (npr. "Onward Christians Soldiers"), 2) **duhovnu muziku** (npr. "Amazing Grace") i 3) **patriotsku muziku** (npr. "Scotland The Brave").

Za Mocartovu "Čarobnu frulu" mnogi izvori tvrde da sadrži brojne masonske alegorije i skrivene "šifre", dok se za određena Bahova dela smatra da sadrže **šifrovane poruke** koje je kompozitor "instalirao" na taj način što je slovima dodeljivao određene note. Poznata je i cenjena Mocartova kantata K. 471 Die Mauerefreude, koju je ovaj veliki umetnik napisao povodom posete cara Josifa II bečkim ložama.

Situacija u svetu

Tokom rada na pripremi ovog teksta konsultovao sam različite izvore i utvrdio da se u ložama širom sveta muzika tretira na različit način. Negde postoji pravilo da se prilikom izvođenja različitih ritualnih radnju (npr. otvaranje i zatvaranje lože, ulazak posetilaca, Dvernikova provera da li je Loža propisno zaštićena, žalobni radovi, balotaže, inicijacije, davanje priloga u udovičku kesu...) izvode

**Andrea Haugen iz
HAGALAZ' RUNEDANCE**

različite prigodne melodije, dok u drugim ložama izbor kompozicija zavisi jedino od odluke brata zaduženog za muziku (negde oni imaju i oficirsko zvanje Orguljaš ili **Velikog Orguljaša** u VL, sa znakom lire na kecelji, lenti ili okovratniku). Lože koje umesto orguljaša imaju flautistu (ili frulaša), koji može da svira i u pokretu, muziku izvode na sledeći način: frulaš započinje kom-

poziciju iz jugo-istočnog ugla kružeći po loži do završetka melodije. Sve više loža, u nedostatku orguljaša ili instrumenta, pušta muziku sa CD plejera, ali se to i dalje smatra "nužnim zlom".

Braća iz australijskih loža koje rade pod zaštitom VL drevnih, slobodnih i prihvaćenih Masona Južne Australije i Severnih teritorija, u prigodnim prilikama pevaju "Song Of Australia". Američke lože prilikom otvaranja lože najčešće koriste "Flag Salute", a nije neobično da se izvede i nacionalna himna koju braća horski pevaju. U američkim ložama često se izvode i sledeće popularne melodije: "Auld Lang Syne", "When The Saints Go Marching In", "Pleyel's Hymn", himna vitezova Templara "Onward Christians Soldiers", "O Shenandoah", "Amazing Grace", "America The Beautiful" i dr. U škotskim ložama prevladava patriotska muzika, tako da se npr. u loži Loch Fyne br. 754 iz Lohgilpheda izvode "Highland Cathedral", "Scotland The Brave" (koju braća horski pevaju) i dr. Engleske lože najčešće koriste sledeće melodije: "Hail Eternal", "Innocents", "Days And Moments", "Now The Evening Shadows Closing", nacionalna himna, "Harmony" i dr. Zanimljivo je da loža iz američka loža Norfolka br. 8638 ima posebne pesme koje se izvode ili puštaju u posebnim prilikama, tako da prilikom ulaska posetilaca - braće iz

drugih loža muzičku podlogu predstavlja tradicional "What Shall We Do With The Drunken Sailor"?!" (što potpisnik ovih redova smatra krajnje neprimerenim, kako tekstualno, tako i po neozbiljnoj, "dečjoj" melodiji).

Srbija po običaju kaska za svetom

A kakva je situacija u Srbiji? Slična kao i po drugim pitanjima. Nemamo velelepne hramove poput braće iz drugih zemalja, često radimo u neprimerenim uslovima sa priručnom opremom, nemamo sređena i usaglašena opšta akta, ne organizujemo javne masonske marševe i ceremonije, nismo u mogućnosti da organizujemo dobrovorne akcije od nacionalnog značaja, nemamo adekvatan i potreban društveni uticaj... Tako je i sa muzikom. Radovi se često izvode bez ikakve muzike, a kada se ona i koristi, izbor je nasumičan i često pogrešan i neprimeren. Npr. prisustvovao sam inicijaciji gde je muzička podloga bila pesma "Imagine" Džon Lenona. Naravno, po tekstu i melodiji ova pesma se uklapa u masonsку doktrinu. Međutim, reč je o veoma pozнатој temi, koja kandidata prosto "tera" da pevuši pozнате stihove, što mu odvlači pažnju od samog rituala inicijacije, i "smeta" ostalim čulima da je dožive na pravi način. Nažalost, muzika još uvek nije tema razgovora u našoj obedijenciji, ali čini se da je danas, kada je srpska

Masonerija u prilici da postavi nove temelje za budući prosperitetni razvitak, pravi trenutak da se otvari i ovo pitanje.

Postoje dva moguća načina "instaliranja" muzike u naše lože. Jedan je "*centralistički*", manje popularan, ali možda primereniji aktuelnoj situaciji. VNLS bi mogla da izvrši odabir kompozicija koje bi služile kao muzička podloga na našim radovima. CD bi bio distribuiran svim ložama, uz uputstvo koje numere puštati u određenim prilikama. Drugi način je "*demokratski*",

brat Stanislav Binički, Prvi
Mužičar Lože "Pobratim"

primeren aktuelnoj svetskoj praksi. Svaka loža bi dobila obavezujuće uputstvo da radove obavezno izvodi uz muziku, ali bi izbor bio prepušten samim ložama. Međutim, ovde treba voditi računa o nekim opštim mestima: **1)** muzika ne sme da remeti harmoniju lože, kako po svom tempu i melodiji, tako i po jačini; **2)** muzika mora biti

veoma tiha kada neko govori, kako se ne bi remetila beseda; **3)** treba izbegavati kompozicije koje kod pojedine braće mogu izazivati negativne asocijacije (npr. "Marš na Drinu" ili "Marširala Kralja Petra garda", uprkos svojoj lepoti, mogu kod braće drugih nacionalnosti ili veroispovesti izazivati negativne emocije); **4)** muzikom se ne sme stvarati pseudo-religijska atmosfera, tako da akcenat ne sme biti na liturgijskoj li drugoj obrednoj religioznoj muzici; **5)** poželjno je odabrati muziku različitih žanrova, od istočnjačke muzike za meditaciju, do pop-rock melodija sporijeg tempa; **6)** poželjno je više koristiti instrumentalnu muziku; **7)** treba se truditi da se u izbor uvrste i kompozicije domaćih autora; **8)** treba odabrati i neke srpske patriotske pesme, od kojih je, čini se, najpogodnija i našim principima najprimerenija "Vostani Serbie"; **9)** kompozicije generalno mora da krasiti svečana, nadahnjujuća atmosfera; **10)** treba izbegavati svima poznate, "izlizane" melodije. Ove ideje se, ako bude dobre volje, mogu realizovati u kratkom vremenskom roku, tako da već od sledećeg semestra sve naše lože mogu svoje radove oplemenjivati probranom muzičkom podlogom.

Dosta toga se može uraditi i na dugoročnom planu. Kao što naše hramove moramo sami izgraditi, opšta akta sami

Dr Đorđe Letić (prvi sa leva) i njegov bend V.I.T.R.I.O.L

napisati, regalije sami praviti - tako je na nama, na sadašnjoj generaciji srpskih MASONA, da utičemo na razvoj shvatanja značaja muzike u masonskim ritualima i da postavimo temelje njenog korišćenja u ložama. Treba razmišljati o uvođenju oficirske dužnosti Orguljaša i Velikog Orguljaša, jer među našom braćom ima i poznatih i priznatih muzičara. Ili još bolje, po uzoru na srpsku masonsку tradiciju vratiti dužnost Muzičara. U starešinstvu Lože "Pobratim" 1910. godine čuveni kompozitor **Stanislav Binički** je bio Prvi Muzičar, a Vendel Rendla Drugi Muzičar (zanimljivo je da je upravo Binički preveo libreto za Mocartovu "Čarobnu frulu"). Treba podsticati i organizovati mini koncerte braće koji bi se izvodili u

hramovima, nakon završetka radova. Treba raditi i na ohrabrvanju braće muzičara i kompozitora da stvaraju originalnu masonsку muziku. Treba podsticati braću sa pesničkim darom da napišu tekstove, (zašto ne i za Srpsku Masonsku Himnu!) na koje bi braća muzičari komponovali muziku. Svi zajedno se moramo truditi da u naše bratstvo primimo što više "muzički pismenih" ljudi, pa da se u dogledno vreme, uz pomoć Velikog Neimara Svetmira, u svakoj našoj loži čuje uživo odsvirana muzika. Nadam se da će se fizijatar **Dr Đorđe Letić** - klavijaturista, gitarista, kompozitor, a po potrebi i pevač, uskoro postati deo našeg bratskog lanca, ako ne u Loži "Sloboda", onda u nekoj od novosadskih loža

pod zaštitom VNLS. Reč je o poznatom muzičaru koji se opisao u različitim žanrovima, od rocka i heavy metala do renesansne i barokne klasične muzike. Njegova muzika je objavljivana, slušana i cenjena širom sveta, a potpisnik ovih redova je imao sreću da za teritoriju ex-Jugoslavije objavi njegove albume sa grupama TORNADO, ARMAGEDDON i za masonske potrebe naročito zanimljivim projektom - V.I.T.R.I.O.L., koji svira akustičnu neoklasičnu renesansnu i "vilenjačku" muziku u stilu BLACKMORE'S NIGHT. Njegove kompozicije se već koriste kao muzička podloga prilikom pojedinih radova u Loži "Sloboda".

naredni broj Akacije izlazi u novembru 6012. g.i.s.

Muzika u "Slobodi" - sloboda u muzici

Pošto se autor ovog teksta pune tri decenije bavio izučavanjem i promovisanjem različitih muzičkih žanrova, smatrao se pozvаниm i kvalifikovanim da za potrebe Lože "Sloboda" kompiluje dva diska koji predstavljaju muzičku podlogu za ritualne radove. Jedan je namenjen radovima na kojima se vrše inicijacije (sa sugestivnom i fantazmagoričnom muzikom) a drugi "redovnim" radovima, sa atmosferičnim i nenaometljivim melodijama. Na CD-ima se nalazi 30-tak kompozicija sledećih autora:

NIGHTSKY BEQUEST

(Bugsarska) - melanholična i atmosferična "nature music",
ČAJKOVSKI (Rusija) - Liturgija Sv. Jovana Zlatoustog, pravoslavna sakralna muzika,

HAGALAZ'

RUNEDANCE (Norveška) - nordic pagan wicca music,

LIHOLESIE (Rusija) - eozterični atmosperic dark wave,

MORRICONE (Italija) - sugestivna filmska muzika,

ŠUMAN (Nemačka) - klasična muzika iz ere romantizma,

RAHMANJIINOV (Rusija) - klasična muzika iz ere pozognog romantizma,

TORNADO

(Srbija) - power metal, na CD-

u predstavljeni sa srednjevekovnim vizantijskim akustičnim instrumentalom, grupa Dr Đorđa Letića, **V.I.T.R.I.O.L.** (Srbija) - još jedan projekat Dr Đorđa Letića, neoklasični barokni instrumental, **VANGELIS** (Grčka) - elektronska filmska muzika, **STING** - mid-tempo pop-rock, **RAMIREZ** (Argentina) - Missa Criolla, Gloria - spiritualna hrišćanska muzika sa latino folk prizvuci-ma, **J.M.JARRE** (Francuska) - elektronska instrumentalna muzika, **PSYCHOPARADOX** (Srbija) - atmo death metal, na CD-u predstavljeni sa za njih atipičnim neoklasičnim instrumentalom, **CARL ORF** (Nemačka) - Carmina Burana, Fortuna Imperatrix Mundi, opera sa srednjevekovnom muzičkom podlogom, **ARMAGEDDON** (Srbija) - neoklasično izvođenje Hendlove 'Sarabande', još jedan projekat Novosađanina Dr Đorđa Letića, **SAŠA LOKNER & LAZA RISTOVSKI** (Srbija) - elektronska muzika klavijaturista Bajage i Instruktora, Smaka i Bijelog Dugmeta, **BIZE** (Francuska) - klasična muzika, **ZLATKO MANOJLOVIĆ** (Srbija) - gitarski instrumental.

Kao što se da videti, na ova dva CD-a predstavljeni su autori iz različitih zemalja istoka i zapada. Kompozicije su žanrovske i stilski raznovrsne, stvarane su u razmaku od 200 godina, i samo naizgled predstavljaju "nemoguću kombinaciju". Međutim, po svom tempu, melodiji, harmoniji i aranžanima idealno odgovaraju masonskim ritualima. Takođe, njihov neobični spoj simboliše i suštinu slobodnog zidarstva. Bez robovanja dogmama, spoj profanih i sakralnih melodija autora sa svih područja, uključujući i Srbiju, dokazuju da različite forme, uz međusobno uvažavanje, mogu stvarati nove kvalitete, što je i jedan od zadataka Masonerije. Posebno je značajan spoj tradicije i modernog, koji korespondira sa vanvremenским principima Slobodnog Zidarstva, koji funkcionišu i funkcionišaće u različitim epohama razvoja čovečanstva.

Ukoliko braća iz drugih loža žele da njihove radove oplemenjuju zvuci sa ova dva diska, rado ćemo Vam ih besplatno poslati. Obratite se na e-mail redakcije:
casopis.akacija@gmail.com

MASONSKA RIČVOLNA MUZIKA

rat Johan Julius Kristian (poznatiji kao Jan) Sibelius, najpoznatiji autor masonske muzike, rođen je u finskom gradiću Hamenlini 1865. godine u bogatoj intelektualnoj porodici (otac mu je bio fizičar). Uprkos muzičkoj genijalnosti ispoljenoj još u ranoj mладости, prvo upisuje pravni fakultet, a tek nakon toga i muzičku akademiju. Post-diplomske stidije završava u Beču i Berlinu gde u oštroj konkurenciji počinje da stiče međunarodna priznanja. Posle nekoliko godina profesure na konzervatoriju u Helsinkiju, finska vlada uviđa sav raskoš njegovog talenta i dodeljuje mu doživotnu apanažu - kako bi mogao da se isključivo posveti komponovanju, sasvim rastterećen "ovozemaljskih" egzistencijalnih briga.

Sibelius je postao mason relativno kasno, u svojoj 56-oj godini (1922.), kao jedan od 27-orice Finaca koji su vaspostavili **Veliku Ložu Finske**, nakon tačno 100 godina kako je slobodno zidarstvo bilo zabranjeno u ovoj skandinavskoj zemlji. U istom danu je prošao put od Učenika do Majstora, kako bi se prikupio dovoljan broj Majstora potrebnih za formiranje VLF. Naravno, zbog statusa koji je stekao tokom 25-godišnjeg plodnog autorskog i izvođačkog rada, odmah dobija titulu **Velikog Orguljaša**, koju je ponosno nosio do smrti.

Vrhunac njegovog opusa predstavlja "Musique Religieuse, op.113", kompleksan komad sastavljen od 9 bogato orkestriranih delova. Čast da prisustvuju prvom izvođenju ovog remek-dela 5. januara 1927. godine, imala su braća iz njegove

matične No.1 finske lože. Osam godina kasnije, Jan Sibelius je predstavio ovo delo u Velikoj Loži Njujorka. Sibeliusova najpoznatija kompozicija u profanim krugovima je monumentalna "**Finlandia**",

koja je i danas nezvanična finska himna, a zanimljivo je da je, iako ne pripada masonskom opusu, Braća iz Finske često horski pevaju prilikom završetka radova. U masonskim hramovima širom sveta i danas se izvode njegove kompozicije koje je stvarao specijalno za ritualne radove i masonske potrebe, a posebno "**"Onward, Ye Brethren"**" kao i "**"Thoughts Be Our Comfort"**", "**"Hymn: Through Gung Leaves"**", "**"Who Ne'er Hath Blent His Bread with Tears"**", "**"How Fair an Earth and Loving"**", "**"Whosoever Hath a Love of Justice"**", "**"Ode to Fraternity: Good and Pleasant, O Ye Brethren"**", "**"Hymn: Praise Thy Holy Name on High"**", "**"Marche Funebre"** i "**"Ode: The Loft Heaven and Widespread Earth"**". Tokom poluvekovnog stvaranja komponovao je preko 100 pesama i 30-ak klavirske i violinski kompozicije, kao i 7 maestralnih simfonija inspirisanih finskim folklorom.

Za razliku od mnogih danas slavnih kompozitora, Sibelius je najviša priznanja doživeo još za života. U 47-oj godini postao je počasni doktor na američkom Jejl univerzitetu, njegov 70-ti rođendan je proslavljen kao finski nacionalni praznik, a za 80-ti rođendan objavljena je prigodna kolekcija poštanskih maraka. Sibelius je umro 1957. od moždanog udara u 93-oj godini, iiza sebe je, pored bogatog muzičkog opusa, ostavio i šest čerki. Njegova "**Ritualna masonska muzika**" se i dalje objavljuju na nosačima zvuka, a ukupni tiraž njegovih izdanja prevaziđa broj od 500.000 prodatih kopija širom sveta.

Posmatrajući ovaj značajni simbol kroz prizmu Slobodnog Zidarstva, tačka može predstavljati Ložu kao centar Univerzuma, a krug harmoniju koja čitav Univerzum drži u skladu.

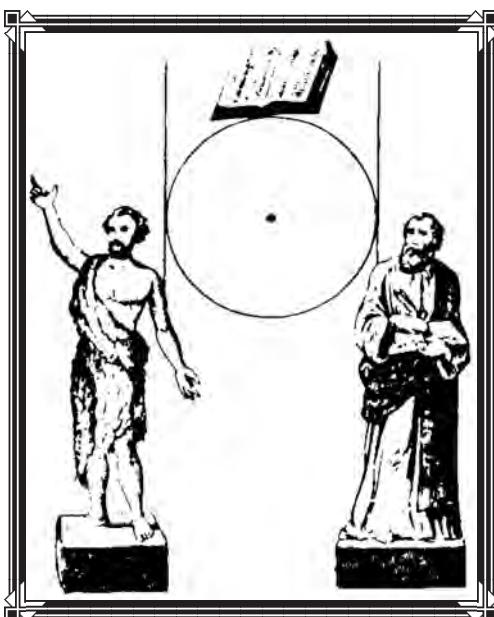

tačka u krugu predstavlja jedan od najstarijih simbola čovečanstva i kao takav ima razna značenja i tumačenja. Jedno od najstarijih tumačenja kaže da krug predstavlja sunce a tačka oltar sa koga se vrši verski ritual ili ceremonija posvećena Bogu sunca. Drugo tumačenje objašnjava tačku kao Boga a krug kao univerzum gde je Bog njegovo središte. U **astronomiji** se simbol za sunce može predstaviti kao mali krug sa tačkom u sredini i kao takav se koristi od davnina pa do današnjih dana. Još u antičkom Egiptu krug sa tačkom se mogao naći u njihovom slikovnom pismu gde je predstavljao Boga. Krug je oivičen sa dve uspravne paralelne zmije simbolisući snagu i mudrost Velikog Kreatora Univerzuma.

Operativni Zidari su još od antičkog doba koristili simbol za testiranje svog alata, odnosno za **kontrolu pravog ugla**. Dakle, opiše se krug oko tačke, zatim se kroz tačku povuče linija koja preseca krug u dve tačke i deli krug na dva identična dela. Dužina omeđena tačkama na kružnici predstavlja hipotenuzu. Zatim se proizvoljno odabere tačka na kružnici i spoji sa prve dve tačke čineći trougao sa pravim uglom. Tako se vrlo lagano pomoću najprimitivnijeg alata formirao perfektan pravi ugao. Bila je to jedna od tajni antičkih operativnih zidara, tajna testiranja pravog ugla.

No, mi kao Spekulativni Slobodni Zidari

koristimo taj simbol da testiramo sebe same, svoj odnos prema Bogu, prema drugima i naravno prema sopstvenoj ličnosti. Tačka simboliše Slobodnog Zidara kao pojedinca a kružnica graničnu liniju njegovih obaveza

prema Bogu i prema sebi. Dve uspravne paralele koje omeđavaju kružnicu predstavljaju Jovana Krstitelja i Jovana Jevandelistu kao dve perfektne paralele Hrišćansta i Slobodnog Zidarstva. Ta dva hrišćanska sveca predstavljaju

ju dva eminentna pokrovitelja Slobodnog Zidarstva, i njima su u moderno doba posvećene sve regularne i ispravno ustrojene Slobodnozidarske lože. U antičko doba Lože su bile posvećene Kralju Solomonom kao prvom najuzvišenijem Velikom Majstoru. Na vrhu kruga se nalazi Knjiga Svetog Zakona (stariji masonski rituali navode Bibliju) koja ukazuje na kompletne dužnosti čoveka. Kružeći kru-

Bogu, prema društvu u kojem živimo i prema sebi samima.

Posmatrajući simbol kroz prizmu Slobodnog Zidarstva, tačka može predstavljati Ložu kao **centar Univerzuma** a krug harmoniju koja čitav Univerzum drži u skladu. Matematički, kružnica je kompletno definisana sa tri tačke, u ovom slučaju to su tačke dodira paralelnih

linija i Knjige Svetog Zakona. One simbolički predstavljaju starešinu i dva nadzornika. Hipotenuza deli kružnicu na dva dela, simbolički na dan i noć. Dve paralelne linije predstavljaju nadzornike lože simbolišući Snagu i Lepotu a Starešinu na vrhu poseduje Mudrost da kao što Sunce kad se pojavi na Istoku upravlja danom tako i on uz pomoć nadzornika upravlja Ložom. I dokle god harmonija vlada Ložom njegove aktivnosti podržane Snagom prvog nadzornika i Lepotom drugog nadzornika čineći katete trougla koje zatvaraju na vrhu kružnice pravi ugao, mereći i proveravajući simbol starešine, pravougaonik.

gom moraju se dotači obe paralele kao i Knjiga Svetog Zakona i dokle god se Slobodni Zidar drži granica tog kruga u svim svojim aktivnostima, za njega je nemoguće da pogreši. Dakle, linija koja spaja dve uspravne paralele jeste hipotenuza a linije koje spajaju paralele sa Knjigom Svetog Zakona jesu katete pravougaonog trougla koje čine prav ugao svih aktivnosti Slobodnog Zidara. Simbol nas uči da svaku našu aktivnost u životu prvo proverimo da li se nalazi u okviru limita kružnice - prema

Kao što Operativni Zidari koriste simbol za kontrolu svog alata i proveru kvalitete tuđeg rada tako i mi Spekulativni Slobodni Zidari možemo koristiti simbol za proveru svog simboličkog rada i svojih unutrašnjih vrednosti, a naravno i za kontrolu rada druge Braće pa i Lože kojoj pripadamo.

Br. G.I.

*U ovoj rubrici ćemo objavljivati poeziju inspirisanu slobodnozidarskim idejama.
Pozivamo braću da nam pošalju svoje stihove koje ćemo rado prezentovati
masonskoj zajednici.*

Posmrtna loža

Na pustoj obali život, gde se
Pesak vazda u nove gomile valja,
Gde oluja besni u tmini,
Postavi trudu svome cilj.
Tu, pod već ugašenim pečatima,
Leže oci na hiljade
I sveže humke vazda iz nova
Zasiplju prijatelja za prijateljem.

Jesi li sobom na čisto
Rasvetleće ti se noć i eter
I jato večnih zvezda
Prozboriće ti o životu.
Gde ćeš sa Nepomućenima
Rado u večnome delu boraviti
I verno hrliti u susret
Ljubljenim neumrlima.

anonimni brat,
objavljeno u poslednjem broju
"Neimara" 1926. godine.

Mesto Istoka

Tri su prozora što gledaju sunce
Tri su čuvara koji ga prate
I oltar je u sredini toj.

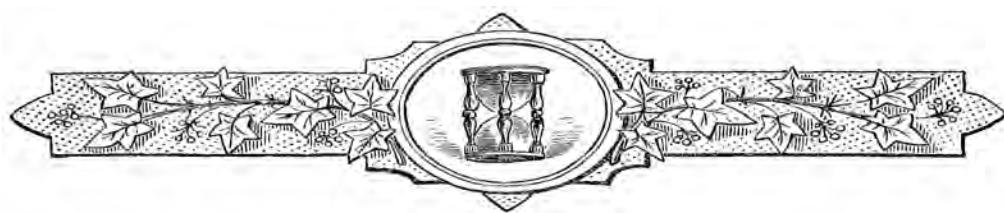
Od istoka ka zapadu
Od juga ka severu
Sveto mesto je to.

U visinu do nebesa
U dubinu, do srca Zemlje
Brat tu voli Brata svog.

Sve je pod pravim uglom
U šestaru je mera
Sa istoka motri mudro oko to.

Kao što sunce vlada danom
Kao što mesec caruje noću
Tako i On gospodari mestom tim.

Subota, 24. decembar 2011.
Trn u oku samo suza isteruje
Br. Goran Ivanković, or. Vankuver, Kanada

MASONSKE PRJČE

Oni koji posećuju masonske internet sajtove sigurno su pročitali ovu fascinantnu i duboko emotivnu priču anonimnog autora, koju zbog vanvremenske tematike i lepote objavljujemo i u "papirnoj verziji".

2. februar 2001. godine

ragi i cenjeni brate Nikola!

Značajno sam dirnut pismom, koje dobih pre dva dana, baš na moj Bogopoklonjeni, svečani, sedamdeseti rođendan. Kažem, dirnut, iz više razloga, brate Nikola; prvo tvojom bratskom i ljudskom brigom za mene i moje zdravlje a kao drugo; malo ih je koji se sete rođendana nas matoraca a naročito nas koji smo jednom vrstom večnosti udaljeni jedni od drugih. Ima i treće; ona poluoroula i meni, sada, veoma značajna, vremenom k'o o sepijom proživila slika, koju si mi poslao, rasplaka me i potrese do te mere, da su mogli i za zločin iz nehata da te optuže, ali srce je izdržalo. Pa gde je samo nađe? Od svih prijatelja sa slike mislim da su samo dvojica statista u čudnim i tajnim odorama još preostali(?). Ne mogadoh i pored sve pameti, koju valjad još uvek ova sedara pokriva, da se setim onoga najvišljeg u gornjem redu, ali kada česlijah neke dokumente i od pamtiveka papire, pronađoh da mi je lično on potpisao pasoš, kada sam njega i njegovu braću u Beogradu, davne jedne godine, posetio. Beše to Neven Radulović, u ono vreme, sekretar.

Pitaš me za Evicu! Dragi moj Nikola, da si mi živ i zdrav, moja Evica, moja pčelica, izvor snage i sveg što me srećnog i lepotom ispunjenog činjaše, se večno udomila još pre šest, meni tužnih i nemilih godina. Mislio sam uvek, da je nezamenljiva, da me je Bog s' namerom u pečalbu odvukao, kako bi je upoznao i... ne bih kriva mišljenja. Ne pomišljah da se ženim... šta znam, ne

treba mi to. Dete mi je prilično daleko, a bilo bi možda pametno da sa nekim, meni dragim bićem i stvorenjem, prozborim po koju u zoru kad ustanem, da pred spavanje laku noć nekome velim, ma prosto, da sa nekim delim ove stare dane, zanemoćaću, pa šta onda? Ali, 'vala Bogu Svevišnjem, što me dobrotom i ljubavlju neizmernom greje, eto borim se i to odlično. Nemaš razloga za brigu, jer je tvoj Brat silu nevolja i nepogoda strašnijeh pregrmeo i mnogo toga lošeg i nevaljalog, što ga na dobro navede, video. **Nesalomljiva cigla**, kamen koga samo prava ruka, pravim alatom može klesati sam ti ja, dragi Brate moj Nikola. Mani sikiraciju!

Bio sam u svom Užicu pre jedanaest godina. Beše to, neću slagati ako kažem, najtežih mesec dana u mom bezvrednom i običnom, "ovom" životu. Možda je bilo bolje da sam ceo život ostao nostalgičan, bolesno nostalgičan i zavistan od iste, i bolje možda da nisam ni dolazio. Evica još beše živa, a znaš da nju nisu baš nešto voleli i ljubili. Uvek bi neko prebacio "Švabica ga otuđila od nas", "da nju ne upozna ostao bi ovde u selu" i slične neživljene, malograđanske opaske, iza leđa, koje meni baš i nisu odgovarale. Ali pusti to. Najgore mi beše, kad pronađoh igračke moga sina Filipa. Setih se svega, u sekundi, k'o pred smrt. Sve mi prođe kroz glavu, naše igre, putevi koje sam mu pravio, sve ono što sam mu pravio od kartona stajaše u uglu na tavanu. Srce mi je lupalo... A onda se skamenih! U kutiji koju smo ja i on zajedno sklepali od šperploče pronađoh 800 dinara koje smo počeli da odvajamo kako bi skupili za njegov prvi, pravi mač. Uvek mi je pričao da želi onaj što na rukohvatu ima dva

konjanika. Nikada ga nisam pitao gde je to video. Na jednoj novčanici je pisalo "od tate za 5. rođendan". Opet, na drugoj "od tatinog druga sa smešnim naočarima". Valjda se i ti sećaš toga. Pravi fudbal, koji sam mu doneo iz Italije, farmerke "Lee Cooper", od kojih je sám napravio bermude, pa je dobio batine od mame, "All Star" patike i... nećeš verovati, **bele rukavice**, moje, stare, u kojima je glumio golmana. Bio sam okružen jednim drugim, čarobnim, mojim i njegovim vremenom. Plakao sam.

Seo sam na drveni pod našeg tavana i uezao one autiće, životinjice, pribor za crtanje i gledao ih...zaigrao bih se opet rado ali nemam sa kim, daleko je Filip, daleko toliko da ne znam da li me se više i seća. Setih se kako sam mu pričao o autima, koji iz koje zemlje dolazi; zatim, kako sam mu objašnjavao značenja nekih svakodnevnih pojava, događaja i stvari; petao ga je uvek fascinirao. Bio je ubedjen da on, na njegovom, životinjskom jeziku, svako jutro kaže "Filipe, ustani da ne gubiš vreme". Valjda se drži tog pravila i danas. Pribor za crtanje kao da nije ni

otpakovan, kako ga je čedo moje, ikonski čuvao. Rekoh mu jednom da će mu **uglomeri, šestari, lenjiri**, možda, biti od velikog značaja jer se ljudi po njima mere. Ne bi mu jasno ali mi pametno dobaci: "tata, sad sam mali, imaj strpljenja pa mi o tome "deklamuj" kada malo porastem, bar kada naučim da vozim auto". Onda dode jedan crni, prokleti auto, koji me doživotno, iznenadno odvoji od njega i pokojne mi Ljubice. Sve godine na Golom otoku mi bejahu nekako smešne, dragi moj Nikola. Čudno ti je možda ovo moje kazivanje ali mi veruj da sam čiste svesti dok ti ovo pišem. Udba nas i danas prati i još su mi smešni negoli onda, ali...

Jesam star ali ču ga pronaći, dragi moj Nikola, pa neka mi to bude poslednja avantura u životu. Niko me nigde ne čeka, otići ču, čuo sam da je u Južnoafričkoj Republici i naćiću ga.

* * * * *

11. maj 2001. godine

Evo me Nidžo, brate po svakom osnovu, sa vestima koje će te, siguran sam, na plač navesti. Bio sam u Južnoafričkoj Republici; baš kao što sam i obećao. Jedan Brat, Amerikanac, mi je ugodio sastanak sa Bratom iz jedne **Lože u Johanezburgu**. Sreli smo se u Cirihu i on bi iznenađen i voljan pomoći, kao i svaki Brat, kada ču moju priču. Ne prođe ni mesec dana, kad evo ti ga on, javi mi se. Ispriča mi da je se poprilično angažovao na tome da pronađe moga jedinca i da bi bilo dobro da ja nekako dođem za mesec dana u Durban, u Južnoafričku Republiku, jer kako reče, tamo se Filip skućio. Dugih mesec dana to beše. Što mi bar ne pronađe njegov broj telefona, pa da ga kontaktiram, da se najavim?! Reče da samo dođem i da je ostalo on odradio onako kako treba.

Znaš da se plašim aviona i letenja ali, Hvala Bogu, svim srcem zaplijeskah kada točkovi aviona dodirnuše pistu aerodroma u Durbanu. Obezbeđio mi je smeštaj u hotelu, izvrsnom, čiji je vlasnik takođe jedan naš Brat. Nisam mogao da ne primetim da je pod hotela kao **mermerna šahovska tabla**. Beše tu još, meni poznatih detalja, kakvih u Evropi ne možeš, na javnim mestima, baš tako lako videti. Odseо sam i odmah kontaktirao lokalnu policiju, objasnivši im koga tražim i razlog moje posete. Rekoše mi da je osoba čije personalije odgovaraju mom sinu živeo u Durbanu, da je još uvek prijavljen, ali da je se pre 2 godine odselio u Kejptaun. Za dalje informacije mi dade kontakt telefon policajca iz Kejptauna zaduženog za ta pitanja. Moradoh opet avionim ali ne bi mi teško i posle dva dana se nađoh u već pomenutom gradu. Potražih policajca, koji je, nećeš verovati, poreklom iz Jugoslavije, tačnije Subotice. Rođen je u Južnoafričkoj Republici, ali su mu roditelji davno, davno otišli iz Jugoslavije. Mađari su po nacionalnosti. Reče mi da će sve učiniti da mi pomogne.

Prvo sam ga zamolio da me odveze do adrese "Grean Market Squear" gde se nalazila **Loža Acacia**. Internetom sam već napravio kontakt sa njima, pa sam obećao da će se javiti kada dođem u njihov grad. Red je, a i voleo bih da upoznam braću. Upoznao sam starešinu i sekretara lože. Bili su sumnjičavi i gledali me "čudno". Izmenismo znakove za prepoznavanje, pokazah im moj Masonski pasoš pa se raspričasmo. Beše veoma ugodno, ali, primetih, sa dozom nekog čudnog promatranja sa njihove strane. Ispričao sam im šta me je nateralo na putešestvije po stare dane. Na rastanku me pozvaše na jedan njihov rad koji je za tri dana planiran. Obećah da će i pored svih svojih obaveza sigurno doći, jer to ne bih nikako propustio. Na kraju krajeva, Bratu sa kojim sam se u Cirihu sreo sam obećao da će svoje **regalije** poneti.

Mađar me obavesti da će morati da ostanem sigurno 7 dana u gradu i da će on sa sigurnošću pronaći mog sina. Kejptaun jeste veliki grad ali mi ne bi jasno kako to da policija ne može da pronađe nekoga čije podatke i mesto stanovanja već, verovatno, ima. Zagledao sam svakog mlađeg čoveka, belca, ne bih li slučajno u nekome prepoznao moga sina. Bezuspšeno. Prode prvi dan, zatim drugi, treći... Trećeg dana sam otisao na rad u Ložu "Acacia". Planirano je primanje novog kandidata.

Braća se središe, ogrnuše svoje regalije, ušareneše se i kao đaci, dva po dva uđosmo u veoma, veoma lepo sređenu ložu. Ceremonija je počela. Evo sad drhtim, naježim se kada se, dragi moj Nikola, setim momenta kada je tražilac ušao na vrata. Bio je to moj sin, Filip, krv moja, duša moja... Izvini brate Nikola za ovu mrlju na papiru. Plaćem...

Sva braća su me gledala, klimajući mi glavom, smeškajući se i pokazujući da budem strpljiv. Svi su znali, znali su moj Nidžo, ali su hteli da me iznenade. Kao drvo što gori kad spremаш pečenicu za Badnji dan, goreo sam od želje da se rad završi, što pre... ma skočio bih, prekršio sva masonska pravila, koliko me je želja nosila da posle 25 godina zagrlim moga sina, ali... ja sam **Mason**.

Kada je ugledao svetlost baci pogled kroz ložu,

zastade na momenat na meni ali produži dalje. Nisam tog momenta znao da li je to uradio zbog mojih regalija, koje nisu kao kod ostale braće, ili je nešto osetio, videvši me. Nije tada, Nidžo, bilo ponosnijeg oca na planeti Zemlji od mene. Ma... ni naš Brat **Gete** ne bi mogao svim svojim darom da opiše taj osećaj. Moj sin, sa mačem, kakav je oduvek želeo, stoji na par koraka od mene; na početku svoga puta, puta kojim je njegov otac krenuo davno, puta zbog koga je i porodicu izgubio i na kome je naučio da poštuje ljudе i njihove vrednosti i mane. Moj sin je postao Mason.

Posle reči **besednika**, starešina zatvori rad a moj Filip, moj Brat, sve moje, izade i stade kako bi mu ostala Braća čestitala. Starešina mi reče da još malo budem strpljiv i izide pre mene. Rukavice mi bejahu mokre. Prvo je počela usna da mi

drhti, pa brada, pa onda cela vilica; nisam mogao da se uzdržim i prilazivši mu, zaplakah; kao dete. Brat koji me je držao pod ruku takože pusti suzu. Filip nije znao šta se dešava. Bože, kasnije mi je rekao da je pomislio kako je to deo rituala... Gledao nas je obadvojicu čudno, malo kao uplašeno. Prišao sam mu na korak, pogledao me je "kao da se znamo" i samo sam mu kratko rekao: "Filipe, sine moj, ja sam".

Dragi moj brate Nikola, imam i unuka; zove se isto kao ja. Nidžo, nema pametnije izreke od one: "Krv nije voda"! Vidiš i sam. A sada, kada sam sve moje želje ispunio, pronašao **Svetlost** i "čuda" doživeo, vraćam se, da u svojoj zemlji, kao da sam na početku, kao da tek ulazim u sobu izgubljenih koraka, nastavim sa svojim zadatkom, kojeg se pre mnogo, mnogo godina, punog srca i Božijom voljom, prihvatih.

Tvoj brat Jakov

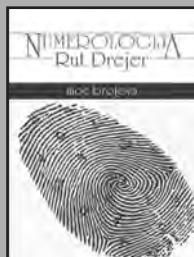

VERBA VOLENIT, SCRIPTA MANENT

NUMEROLOGIJA

Nema potrebe naglašavati koliki je značaj brojeva i njihove skrivene simbolike u Slobodnom Zidarstvu.

3 - 5 - 7, 3 x 3, dimenzije lože, "zlatni presek"... samo su neki od primera koji bi trebalo da nas inspirišu da se potrudimo da proniknemo u njihove tajne.

Ideja rubrike "Verba volent, scripta manent" (reči odlete, napisano ostaje - u slobodnom prevodu) je da vam približi neke knjige na koje, u aktuelnoj eri hiperprodukcije, možda ne biste obratili pažnju. Predstavljamo knjige iz najrazličitijih oblasti koje imaju dodirnih tačaka sa Slobodnim Zidarstvom, bez obzira da li je reč o aktuelnim izdanjima, ili naslovima objavljenim pre više stotina godina.

U ovom broju Vam predstavljamo knjigu "**Numerologija - moć brojeva**" **Rut Drejer**, koja je doživela već 5 izdanja na srpskom jeziku (izdavač "Babun", Beograd, 2011, 190 strana). Početak ovog odličnog teorijsko-praktičnog priručnika podseća na "klasičnu masonsku literaturu". Predstavljene su ideje iz "Svete geometrije" (Robert Laulor, 1982), a poseban akcenat je stavljen na antičkog mislioca i matematičara, veoma značajnog za slobodnozidarsku filozofiju - **Pitagoru** i njegovu pitagorejsku školu misterija.

Čitalac ima priliku da se upozna sa vibracijama brojeva, "Muzikom sfera" i njihovom interakcijom sa čovekom, kao "Univerzumom u malom" (*As above, so below*) i uticajem numerologije na samospoznavaju (Upoznaj samoga sebe) Osnovni akcenat je stavljen na rad na konstrukciji numeričkih karata, sa svim potrebnim pojašnjenjima za njihovu praktičnu upotrebu. Tu su i glavni aspekti osnovnih (od 1 do 9) i glavnih brojeva (11, 22, 33 i 44).

Za nas je posebno zanimljivo tumačenje brojeva 3, 5 i 7. Ključne reči za **trojku** su radost i kreativnost, a njen simbol je trougao. **Petica** označava širenje, njen simbol je pentagram i ona predstavlja radoznalost čovečanstva da svet upoznaje preko 5 čula. Sedmicu karakteriše specifična mistika, ona može da premosti provaliju, da spoji unutrašnji svet sa spoljašnjim. **Broj 7** simbolizuje posvećenost, unutrašnju snagu, mudrost i postojanost, ali i veliku tajnu, magiju i ceremonije. Njen znak je kombinacija kvadrata i trougla.

Ovu knjigu čija je cena daleko niža od njene vrednosti (svega 500 dinara) možete nabaviti direktno od izdavača, "iskopati" je u nekoj od knjižara sa ezoterijskim asortimanom, ili ako vam je lakše - preko redakcije "Akacije" na email: casopis.akacija@gmail.com

VESTI

Najmlađi član naše lože, brat M.Č. je krajem marta izvršio radikalne promene u svom životu - oženio se i zbog potreba posla preselio u Katar. Brat M.Č. je uspavan, a njegovo mesto u našoj loži i u našem srcu ćemo čuvati koliko god bude potrebno.

* * *

Početkom aprila preminula je majka brata St.M. Redakcija "Akacije" mu i na ovaj način izražava najiskrenije sačešće.

* * * * *

03. aprila 6012. g.i.s. naša loža je održala rad na kojem je izvršen prijem čak petorice kandidata. Ovakav dobitak za Ložu "Sloboda" i srpsku Masoneriju proslavljen je svečanom večerom koju je organizovao novoprimaljeni brat A.K. koji je imao dvostruki razlog za slavlje - pored prijema u Bratstvo, naš novi brat je tog dana proslavio 40-ti rođendan! Dobrodošli braćo!

* * * * *

Brat A.M. završava doktorsku disertaciju iz oblasti tehničkih nauka, a brat V.K. iz oblasti prava. Još jedan dokaz da pravi mason uči dok je živ.

"Akacija" će se truditi da bude skromni sledbenik legendarnih masonske časopisa iz prve polovine 20. veka koji i dalje predstavljaju Svetionik svima koji se danas bave masonskom publicistikom.

okretati masonska glasnik, časopis ili sličnu periodičnu publikaciju, a ne osvrnuti se na "Neimar" i "Šestar", bilo bi u najmanju ruku nekulturno, a sasvim sigurno i nemasonski.

Ova dva masonska glasila, u svoje vreme, predstavljala su sam vrh svetske masonske publicistike, a danas predstavljaju nepresušnu riznicu informacija o našoj braći koja su se davno preselila na Večni Istok, kao i o tadašnjoj organizaciji jugoslovenskog i srpskog masonske Bratstva. "Neimar" je sa prekidima, zbor Prvog svetskog rata, izlazio od 1914. do 1926. godine, a "Šestar" od 1921. do 1939. godine. U narednim brojevima "Akacije" trudićemo se da današnjoj generaciji srpskih MASONA ukažemo na značaj ovih publikacija.

"Neimar" je pokrenut 1914. kao službeno glasilo Vrhovnog Saveta Srbije (VSS), a nakon ratne pauze od 1922. do 1926. izlazi kao glasilo Velike Lože Srba, Hrvata i Slovenaca "Jugoslavija". Zanimljivo je da je štampan na cirilici, ali su neki tekstovi objavljivani i na latinici, a povremeno i na stranim jezicima, uglavnom nemačkom i

francuskom. Podnaslov prva tri broja je bio "Manuskript isključivo za Braću Slobodne Zidare". Pored vesti iz domaćih loža i inostranstva, "Neimar" je objavljivao i poslanice Velikog Majstora, članke iz oblasti masonske simbolike i filozofije, ali i lične vesti (veridbe, rođenja, sahrane...), masonsku poeziju, pa čak i pozorišne komade ("Vavilonska kula" koju je napisao brat sa pseudonimom Tubalkain izlazila je u nastavcima). Naravno, deo časopisa bio je otvoren i za aktuelne teme iz profanog sveta (npr. diskusija o smrtnoj kazni, o dolazećem fašizmu u Nemačkoj, značaju Nikole Tesle, odnosu prema Oktobarskoj revoluciji i dr.). U zavisnosti od finansijsa, časopis je izlazio uglavnom na 32 - 60 strana, a određeni dvobroji i trobroji, kao i jubilarna izdanja imala su i više strana (najobimniji je bio jubilarni broj 46, kojim je proslavljen 10-godišnjica izlaženja, i koji je imao čak 170 strana!). Nekadašnji "Neimar" ne treba mešati sa današnjim, koji izlazi kao zvanični glasnik UVLS.

Politika i Slobodno Zidarstvo

Škakljivu i uvek aktuelnu temu odnosa politike i Masonerije potrudićemo se da osvetlimo kroz prašnjavu prizmu prošlosti i da pokušamo da naučimo nešto od naših uvaženih prethodnika čija dela nas i danas nadahnjuju. U časopisu "Neimar" br. 69-70 iz decembra 1926. objavljen je rukopis "Moji memoari" iz 1914. Beogradski mason, brat J.A. (najverovatnije Jovan Aleksijević, dugogodišnji gl.urednik "Neimara", kome ćemo posvetiti prikaz u rubrići "Naš Brat" u narednom broju - prim.ur.), govori o srpsko-hrvatskim odnosima pred Prvi svetski rat i iznosi izuzetno značajnu istorijsku građu, kako za istraživanje tadašnjih političkih prilika, tako i za razumevanje razvoja Slobodnog Zidarstva na balkanskim prostorima. Iz ovog istorijsko-literarnog štiva saznajemo da je na dnevnom redu zajedničkog ritualnog rada zagrebačkih loža "Ljubav bližnjega" i "Maksimilian Vrhovac" bilo i **osnivanje nove političke partije** koja bi okupila najumnije Hrvate i Srbe, uključujući i nemasonske elemente, čija bi deviza bila "Jedinstvo Hrvata i Srba". Pošto su bili prisutni i gosti, braća izu Beograda, zamoljeni su da prenesu beogradskim Slobodnim Zidarima molbu za moralnu podršku i eventualnu finansijsko-organizacionu pomoć. Zatim je detaljno raspravljano o uredišačkoj politici budućeg partijskog glasnika, te je izabran glavni urednik br. Dr. P. (najverovatnije Dr Ivo Politeo - prim.ur.). Zagrebačka braća su zatim naglasila da se ne osećaju ni najmanje krivim što o političkim pitanjima raspravljaju na ritualnom radu u loži, da ne smatraju da time krše Konstituciju niti osnovna načela SZ, jer je reč o istorijskim okolnostima koje nameće najaktivnije učešće, kako bi južnoslovenski narodi najzad ostvarili pravo na samoopredeljenje i odvajanje od Austro-Ugarske. Možda je ovo putokaz za današnju generaciju srpskih Masona, koja bi trebala da razmišlja o preuzimanju aktivnije uloge u

društvenom životu zemlje u ovim kriznim i prelomnim vremenima.

Masonerija i komunizam

Srpska masonerija je sredinom 20-ih godina prošlog veka zauzela jasan stav povodom **Oktobarske revolucije u Rusiji** koji bi se u najkraćem mogao sažeti na sledeći način: manjinski društveni anacionalistički talog ruši vekovni državni poredak vršeći najbrutalniji teror nad većinom, te se mora odbiti svaka duhovna i materijalna veza sa ruskom anarhijom. Ovakvi stavovi istaknuti su u pozivu Velike lože Srba, Hrvata i Slovenaca "Jugoslavija" - upućenom svim legalnim visokim masonskim telima u zemlji. Dalje se navodi da Masonerija ima dužnost da bodrim okom prati sve važnije događaje i da sve ustanove u društvu stalno ponovo ispituje pogledom na njihov cilj, primenu i dejstvo.

Oglasi u "Neimar"

Istraživači i istoričari publicistike iz oglasa u nekadašnjim glasilima mogu izvući mnoge bitne zaključke važne za sagledavanje istorijskih okolnosti u kojima su publikacije izdavane. Na kraju "Neimara" uvek su objavljivani oglasi braće iz kojih možemo saznati ko su bili tadašnji Masoni i kakvu su ekonomsku moć imali u tadašnjem društvu. Stalni oglašivači bili su Banka Wiener bank Verein iz Beograda, Osiguravajuće društvo "Srbija", fabrika sapuna i kućne hemije braće Vučković iz Kotora, fabrika Gođevac - livnica gvožđa i metala iz Beograda, stvarište tekstilne robe braće Aretui iz Beograda, stvarište i veleprodaja staklarske i farbarske robe Maksima Flajšera iz Beograda, stvarište koža Stevana Koena i mnoga druga privredna društva tog doba. Teško je oteti se utisku i neizgovoriti: "Kamo sreće da današnja Braća imaju takvu ekonomsku moć", jer bi onda i situacija u srpskom Slobodnom Zidarstvu bila bolja no što je danas.

Oglesi u "Akaciji"

Iako su se oglasi u "Neimaru" plaćali, uvažavajući aktuelnu ekonomsku situaciju, odlučili smo da oglasi u "Akaciji" budu besplatni. Njihov cilj nije reklamiranje biznisa i sticanje profita, već isključivo obaveštavanje braće o poslovnim aktivnostima u profanom svetu, a sve u svrhu što boljeg upoznavanja, povezivanja i jačanja Bratskog Lanca.

Pozivamo braću iz svih loža da nam bez ustezanja dostave kratke informacije o svojim poslovnim aktivnostima koje ćemo rado objavljivati u narednim brojevima. Za početak, da "probijemo led" i skiciramo formu oglasa, objavljujemo dva oglasa braće iz Lože "Sloboda".

advokatska kancelarija "Rogošić"

advokat Branko Rogošić

Kompletna pravna usluga iz oblasti obligacionog, porodičnog, naslednog, radnog, privrednog, i krivičnog prava (parnice, krivični i upravljanje postupci). Posebna specijalnost: pravni poslovi vezani za nekretnine i autorsko pravo.

Kontakt: **advokatrogosic@gmail.com**
mob. 064/5688-289

Web dizajn, izrada i održavanje internet prezentacija

Povoljni uslovi i potrebi dnevno ažuriranje internet sajtova.

Reference: Košarkaški Savez Srbije, TV emisija "Kućne majsatorije", WASI...

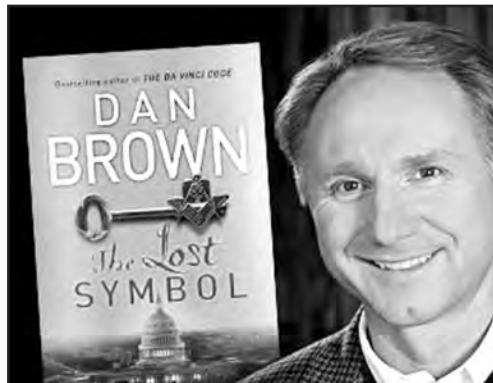
Kontakt: zoranrogosic@gmail.com (brat Z.R.)

Den BRAUN o MASONERIJI

Dan Braun, jedan od najtiražnijih pisaca današnjice (samo "Da Vinčijev kod" je prodat u više od 85 miliona primeraka širom sveta!) je nakon izdavanja svog poslednjeg romana "Izgubljeni simbol", krajem 2009. godine, uputio pismo Scottish Rite Southern Jurisdiction-u u Vašingtonu, iz kojeg prenosimo najvažnije delove: "...Poslednjih meseci najčešće pitanje na koje sam morao da odgovaram bilo je - 'Sta me je toliko snažno privuklo masonskom pokretu?' Uvek sam odgovarao na identičan način: U svetu gde ljudi vode ratove oko toga čija je definicija Boga pravilnija i tačnija, ne mogu a da ne izrazim svoje najdublje poštovanje prema organizaciji čiji su članovi ljudi različitih veroispovesti koji uspevaju da "lome hleb zajedno" povezani bratstvom i drugarstvom. Primite moju najdublju zahvalnost zbog svega što činite, a što predstavlja izuzetno dobro i vrijedno delo." Dan Braun

tak u današnjem svetu, i nadam se da će Masonska zajednica prihvati "Izgubljeni simbol" kao iskreni pokušaj predstavljanja istorije i lepote Masonske Filozofije..."

Srdačno Vaš, Den Braun

Prvi broj "Akacije" ima "samo" 32 strane. Koliki će biti obim narednog broja, zavisi, između ostalog, i od vaših priloga (tekstualnih, idejnih i grafičkih, mada nećemo odbiti ni finansijske).

"Sloboda je postojanje istine, jer istina nije diktiрана,
već se stalno za njom traga a samo se delimično nalazi".

Emanuel Kant

Sadržaj:

2 - Reč urednika

3 - Mistika i simbolika akacije

9 - Američki masonske rituali iz 1808.

10 - Naš brat: Andra Đorđević

15 - Konačni povratak Slobodana Jovanovića

16 - Muzika u Loži

21 - Jan Sibelius

22 - Tačka u krugu

24 - Masonska poezija

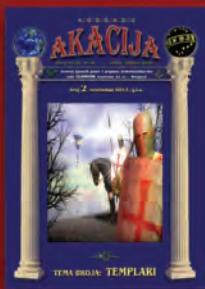
25 - Masonske priče - Pismo Bratu Nikoli

28 - Numerologija

29 - Neimar i Šestar

31 - Den Braun o Masoneriji

∴ ⊙ ∴

U NAREDНОM BROJU (novembar 6012. g.i.s.):

Tema broja: Templari, Svedenborgov Novi Jerusalim, Vinča - kolevka ljudske civilizacije, Mali englesko-srpski masonske rečnik, Radjard Kipling, Kabala za početnike, Redefinisanje pojma slobode u 21. veku, Naš brat Jovan Aleksijević, Masonska poezija, Novi Veliki Majstor VNLS, 10 uspešnih godina Lože Sloboda...